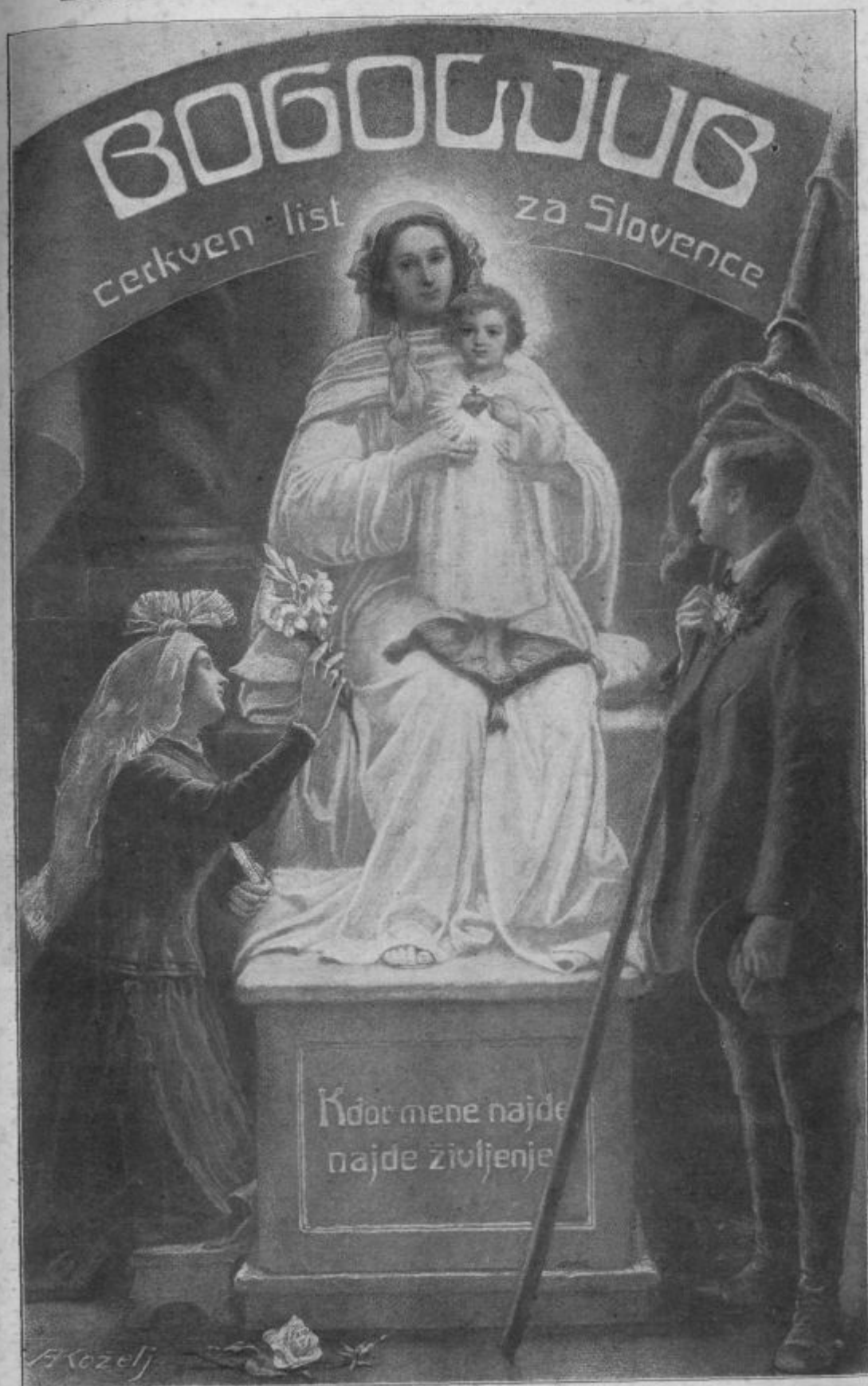

Koledar za februar 1917.

Namen molitve, določen od sv. očeta za februar:

Da bi sv. Cerkev premagala sovražne sedanje nazore.

Dnevi	Godovi	Posebni nameni molitve za vsak dan so vsi važni dogodki, potrebe in stiske, ki bi se pripetile.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa	
			ljubl. škof.	lavant. škof.
1 Četrtek	Ignacij, m.	Vojske, kuge, lakote reši nas, o Gosp.	Ljublj. Fran.	Š. sestre v C.
2 Petek	Svečnica	Kršč. matere; spoš. zakramentalov.	Vrabče	Petrovče
3 Sobota	Blaž	Vsi, katere vrat boli.	Trboje	Zalec
4 Nedelja	Andrej Kor.	Edinost v sv. veri.	Begunje p. C.	Gotovlje
5 Poned.	Agata	Katoliška cerkev na Japonskem.	Koroška Bela	Teharje
6 Torek	Doroteja	Skrb za bol., poseb. za umirajoče.	Sela p. S.	Griže
7 Sreda	Romuald	Kat. časopisi.	Reka koč.	S. Peter v S. d.
8 Četrtek	Janez Mat.	Ranjeni in bolehní vojaki.	Hotedršica	
9 Petek	Apolonija	Vsi, katere zobje bole.	Mirna	
10 Sobota	Školastika	Ženski zavodi-Benediktinke.	Lichtent. Lj.	
11 Nedelja	Prikaz. B.D.M.	Lurška božja pot, katol. na Franc.	Trstenik	Galicija
12 Poned.	Evlija	Sirote vsled vojske.	Zabnica	Polzela
13 Torek	Katarina	Marijine družbe.	Hotič	Kozje
14 Sreda	Valentin	Božjastni.	Radovica	Sv. Peter pod Gorami
15 Četrtek	Favst. i. Jovita	Družbe treznosti.	Bela Cerkev	
16 Petek	Julijana	Devce v nevarnosti.	Zalilog	
17 Sobota	Donat in tov.	Ponižanje sovražnikov sv. cerkve.	Zavrac	
18 Nedelja	Simeon	Kronane glave.	Spodnja Idrija	Podsreda
19 Poned.	Konrad	Kat. cerkev na Balkanu.	Duplje	Podčetrtek
20 Torek	Elefterij	(Pust) pustni norci.	Leše	
21 Sreda	Pepelnica	Spreobrnjenje očitnih grešnikov.	Banja loka	Sv. Vid p. Pl.
22 Četrtek	Stol sv. Petra	Sv. rimska cerkev.	Št. Vid p. Brdu	Sv. Marjeta
23 Petek	Peter Dam.	Zapuščeni in zanemarjeni otroci.	Kolovrat	
24 Sobota	Matija, ap.	Razne molitve.	Vavtavas	
25 Nedelja	Valburga	Pravi duh pokore.	Trnovo red.	Olimlje
26 Poned.	Marjeta K.	Sreča pri domači živini.	Slap	Dobje
27 Torek	Leander	Sv. cerkev na Španskem.	Razdrto	Pilštanj
28 Sreda	Roman	Vsi v februarju umrli.	Preloka	

Odpustki

za mesec februar 1917.

1. Četrtek, prvi v mescu. Zv. Andrej. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; b) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

2. Petek, prvi v mescu. Svečnica. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki so opravljali devetdnevno za današnji praznik; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa dvakrat pod pogoji kakor včeraj; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske bratovščine danes ali v osmini v katerikoli cerkvi; e) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; g) onim, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobojenje sužnjev; h) udom Marijine družbe; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom bratovščine sv. Družine; k)

u dom bratovščine presv. Srca Marijinega; l) udom bratovščine za duše v vicah danes ali v osmini; m) tretjerednikom kakor včeraj; n) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; o) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

3. Sobota, prva v mescu. Zv. Odorik. Popolni odpustek: a) vsem, ki prejmejo svete zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za razžaljenja, storjena Materi božji, in molijo po namenu sv. očeta; b) tretjerednikom kakor prvi dan.

4. Nedelja, prva v mescu. Sv. Andrej Korzin. Udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: a) če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; b) če so pri mesečni procesiji; c) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir;

BOGOLJUB

Stane za celo leto K 3.—, za
Nemčijo K 3'50, za Ameriko in
vse ostale zunanje kraje K 4.—.

Izhaja na začetku
vsakega mesca.

Spisi in dopisi se pošiljajo uredni-
štvu, naročnina in darovi pa uprav-
ništvu „Bogoljuba“ v Ljubljani.

Najpotrebnejši nauk.

Kateri pa je ta?

Katekizem odgovarja na to vprašanje:
Najpotrebnejši nauk je nauk o katoliški
veri.

Toda katoliška vera ima mnogo na-
ukov. Kateri je pa izmed teh najpotreb-
nejši?

Vsak otrok mora znati šest temeljnih
resnic naše vere. Časih smo jim rekli na-
kratko »šest resnic«, zdaj jih imenujejo te-
meljne resnice, ker so res temelj ali pod-
stav vseh drugih.

Izmed teh je pet prvih treba samo
znati, zadnjo pa je treba izpolnje-
vati. S tujo besedo bi rekli: prve petere
so teoretične resnice, zadnja je pa prak-
tična. Prve je dosti samo verovati, po
zadnji je treba ravnati.

**Da je milost božja k zveličanju po-
trebna**, to je tista velika in temeljna res-
nica krščanskega življenja.

To je resnica tako važna za
krščansko življenje, da bi jo
vsak kristjan moral znati in
poznati z vsemi njenimi posled-
dicami tako kakor očenaš, ime-
tijo, — kakor pravimo — v ma-
zinu.

Z njenimi posledicami! Kaj mislimo s
tem?

Treba bi bilo vsakemu natanko ve-

deti: Kje se milost božja dobi? S čim se
zgubi? S čim se zopet nazaj pridobi? Vsak
bi moral vedeti in živo prepričan
biti, da je smrtni greh za človeka največja
nesreča, ki ga more na svetu zadeti! Ve-
diti, da je vsako dobro delo v smrtnem
grehu storjeno za nebesa mrtvo-rojeno,
življenje v smrtnem grehu za nebesa zgub-
ljeno. Vedeti in se živo zavedati, da
je življenje v milosti božji življenje za ne-
besa, življenje edino vredno kristjana; živ-
ljenje v božjem srdi pa življenje za pekel,
življenje nekrščansko; in da bo delež vsa-
kega kogar smrt v tem stanu zaloti, večna
poguba.

Zavedati bi se tudi morali, kako ne-
varno je živeti v takem stanu, v kakršnem
človek ne želi umreti. Kajti nikdo ne more
vedeti, kdaj ga Bog pokliče k sebi, in ne-
nadna smrt ni nič tako izredna marveč zelo
pogostna prikazen; zato je nevarno in pre-
drzno tudi eno črt ure preživeti v smrt-
nem grehu. Kdor se zanaša, češ saj smrt
more biti v tem stanu ne bo prišla po
njega, ta stavi svoje zveličanje na vago, v
loterijo, in ta malomarnost v najvažnejši
zadevi življenja je kriva pogube mnogih.

In ker je človek tako slab in tako
lahko greši, zato bi moral tudi vsakdo jas-
no poznati pomočke, s katerimi se zopet
z Bogom spravi in zgubljeno milost nazaj

pridobi. Vedeti bi moral vsak zlasti in hvaležen biti, da je Bog v svoji dobroti, poznavajoč našo slabost, poleg sv. zakramentov, dal nam še lažji pomoček, da se z njim spravimo, namreč: **popolno kesanje**. Vsakdo bi moral natanko vedeti, kaj je popolno kesanje, zakaj se imenuje popolno in kakšno moč ima. Poleg tega je pa tudi zelo koristno vedeti, kaj je nepopolno kesanje, zakaj se tako imenuje, kakšno moč ima in kakšne moči nima; kaj zadoštuje pri spovedi in kaj je potrebno za spravo z Bogom brez spovedi.

Vse to so temeljne resnice naše vere, oziroma: to je temeljna verska resnica z vsemi nujno potrebnimi posledicami.

Ali krščanski ljudje to temeljno resnico dobro poznajo? — Pri velikonočnem izpraševanju se lahko opazi, da imajo mnogi o njej nejasne pojme, da so v tem najvažnejšem nauku preslabo podkovani, tako da če bi morali pred nebeškimi vrati napraviti o tem skušnjo, bi nekateri dobili »komaj zadostno« ali celo »nezadostno« in bi jih ne spustili »skoz«. Posebno o kesanju, popolnem in nepopolnem, si niso dosti na jasnem.

Če imajo pa ljudje že premalo trdnega znanja o tem, imajo pa še manj živega prepričanja in zavesti o neskončni važnosti te resnice. Drugače bi ne opazovali žalostne prikazni, da si mnogi, mnogi, premnogi kristjani iz smrtnega greha bore malo storé, da preživijo ne le kak dan, ampak cele tedne in mesece v stanu božje nemilosti, božjega srda. Da, mnogi večino svoje mladosti, drugi celo večino svojega življenja. Pri tem žive jako zadovoljni sami s seboj, mirno in brez skrbi spé, dobro prebavajo, se smejaajo in zabavajo in jim še na misel ne pride ali le redkokrat, da takorekoč skačejo in plešejo vrh jako tenke deske — to je naše življenje — ki se lahko vsak trenutek udre, pa bodo v globokem breznu...

Posebne važnosti je pa ta nauk za čas vojske, ko je smrtna nevarnost veliko večja in nagla smrt veliko pogostnejša kakor v mirnem času.

Zato je silno važno vprašanje: Ali naši vojaki, ki so v vedni smrtni nevarnosti, znajo ta nauk in poznajo to resnico? Ali so tudi prepričani o njeni neskončni važnosti? Ali po tem prepričanju tudi dosledno ravnaajo? Ali skrbe, da so vedno v milosti božji? Ali se varujejo smrtnega greha kot največje nesreče? In če vendar kaj greše, ali si znajo pomagati — tudi brez spovednika? To znanje je zanje važnejše kakor vsa učenost sveta.

Jasno je pa tudi iz tega, kako potrebno je moliti za umirajoče. Ali je vseh onih 140.000, ki v teku enega dne umrjo, v milosti božji? Če niso, kaj bo z njimi? In če niso, ali bi mi ne mogli vsaj nekaterim teh, preden izdihnejo, s svojo molitvijo izprositi tisto milost, kakor jo je dosegel razbojnik Dizma na križu? Ali poznate kako potrebnejšo molitev, kako važnejše opravilo kakor prositi milosti božje tistim, ki je nimajo, pa jo bodo pred sodnikom, kamor bodo vsak čas stopili, brezpogojno potrebovali?...

. . .

Da je milost božja k zveličanju potrebna, to je temeljna in najvažnejša praktična resnica naše vere. Žalibog, da krščansko ljudstvo te temeljne resnice ne pozna tako jasno in živo, kakor zahteva nje velika važnost. Nele da o milosti božji, tem neprecenljivem nebeškem daru, tej božji krasoti človeške duše, tem nebeškem življenju na svetu, tem nadzemeljskem paradizu, prav malo vedo, — vsaj temeljno resnico bi morali dobro poznati. Zato je treba to resnico — kakor je rekel Jezus — pridigati raz vseh streh in tako dolgo ponavljati, kakor ponavlja učitelj z učenci kako tvarino, ki na vsak način hoče, da jo jim vtisne v glavo.

To znanje je podlaga takega življenja, kakor se kristjanom spodobi: življenje za nebesa. Kajti ponavljamo: življenje v stanu božje nemilosti je življenje za pekel; življenje v božji milosti pa življenje za nebesa. In v nebesa priti moramo ali pa bo gorjel

Slovo od zvonov.

Z Bogom, z Bogom, ljubljeni zvonovi!
Bridko, težko je slovo od vas ...
Naši jokajo po vas domovi,
z vami pol srca beži od nas.

Jokajo po vas zelene trate,
vaš srebrni glas jih je pojil;
jokajo dobrane, njive zlate,
z radostjo vaš spev jih je kropil.

Srca plakajo po vas, zvonovi,
bili ste veselje naših dni,
naših pesmi bili ste glasovi,
našo žalost ste hladili vi.

Z nami ste molili prvi ave,
ko je z zlato zoro vstajal dan;
nesli ste Brezmadežni pozdrave
čez poldán in čez večerno plan.

Dan Gospodov ste oznanjevali,
klicali nas v cerkev, pred oltar,
praznike ste z nami praznovali,
svetih dni ste bili spev in žar.

Šmarnični srebrni vi zvonovi,
peli ste, da je poslušal log,
sklicali z ubranimi glasovi
ste pred Mater tisoče otrok.

O, kako ste alelujo peli,
ko je Jezus hodil čez polje,
in kako ste vlivali veseli
blaženost božično nam v srce!

Naše križe z nami ste nosili,
brali z usten ste nam vsak smehljalj;
nad ničevi svet ste nas vabili,
dvigali v nadzvezdne sreče raj.

Vse življenje ste nad nami bdeli,
klicali nad nas ste blagoslov,
in sočutno z nami ste ihteli,
če odprla smrt nam grob je nov.

Zdaj, zvonovi, radost cerkve naše,
več se ne oglašate iz lin,
a umrle niso pesmi vaše,
v duši hranimo jih v drag spomin.

Hranimo jih kot svetinjo milo,
kot srečnejših časov blagoslov;
marsikaj srce bo pozabilo,
a nikoli — ljubljenih zvonov ...

M. Elizabeta.

Radovednost — moderna bolezen.

Kakor kaže, število naročnikov na »Bogoljuba« kljub zvišani ceni ne bo padlo ampak naraslo. Prekoračili bomo za precej število 30.000.

To pa še zmirom ni posebno veliko, če pomislimo, da se sobotnega »Slovenca«, ki stane 7 K, tiska zadnje čase skoro ravno toliko; vsakdanjega, ki stane 26 K, pa ne veliko manj. Poleg tega pa še toliko drugih časnikov, ki prinašajo novice vsak dan ali vsak teden.

To je naredila seveda vojska. Za vojake se ljudje zanimajo in denar imajo. Kako bi torej ne brali o vojski, katere konca in izida vse napeto pričakuje. In če

ljudje že bero, naj bero katoliške časnike! Iz tega ozira je veliko število naročnikov na naše časnike razumljivo in razveseljivo. Po drugi strani pa preveliko hlepenje po novostih vzbuja — pomisleke.

Morda bi še ta ali oni, tudi kak možak, bral kaj nabožnejšega, od česar bi imel kaj trajnega haska, — toda nima časa, ker mora prebrati vsak dan toliko novic, in tudi nima okusa za tako branje, ker se vse njegove misli sučejo čisto drugod.

Radovednost je res postala moderna bolezen ali strast. Ni sicer grešna ta strast, a raztresa ljudi in veliko časa jim vzame.

dobička pa malo prinese. Kako so neki ljudje živeli prej, ko ni bilo časnikov, ni bilo železnic, ne telegrafa, ne telefona, ki bi raznašali novice po vsem svetu? Ali so bili mar manj srečni kakor smo mi? Zdaj mora ves moderni napredek služiti radovednosti. Železnica, telegraf in telefon morajo delati in hiteti vsak dan na vse kripelje, da zadostijo človeški radovednosti. Najmanj v dvanajstih urah se mora zvedeti povsod — vsaj v vsakem mestu — vsak važnejši dogodek, ki se je zgodil na svetu. In nele da morajo ljudje imeti vsak dan svoj časnik, ampak gledajo in ušesa nastavljajo na vse strani, kakor bi mogli še kje kako novico vjeti.

Pa ko bi samo »Bogoljubu« ta prevelika radovednost ne bila po volji, bi ne imelo toliko veljave. A so druge imenitnejše knjige ravno teh misli. Berite Tomaža Kempčana! Takoj v prvih poglavjih se obrača proti radovednosti:

Ne želi preveč po vednosti, ker take želje slepijo in raztresajo človeka. Koliko je reči, o katerih vedeti duši malo ali nič ne koristi in zelo je nespameten, kdor hrepeni po drugih rečeh, kakor pa tistih, ki mu služijo v zveličanje. (Tom. I., 2.)

Silno smo nespametni, ako zanemarjamo koristno in potrebno in iščemo le, kar mika radovednost, pa nam je v kvar. Kaj nam je treba preiskovati skrivne in temne reči, saj zaradi njih ne bomo sojeni, ker jih nismo poznali. Ker bi bili mnogi rajši učeni nego bogoljubni, zato se dostikrat zmotijo in ne obrode skoro nič ali le malo sadu. Ljudje minejo, resnica Gospodova pa ostane vekomaj. (Tom. I., 5.)

Tako Tomaž Kempčan. Že davno pred njim pa je povedal sv. Pavel, da ne mara nič videti razen Kristusa, in tega križanega. Drugikrat je zopet rekel, da ima vse drugo za blato in smeti zaradi odličnega znanja Jezusa Kristusa. — Enako so sodili in govorili drugi modri in razsvetljeni možje. Vsi pa toplo priporočajo duhovno branje kot nujno potrebno za duhovni napredek.

No pa če beremo domače časnike, je to seveda prav, — četudi ne preberemo vsega od prve do zadnje črke, od velikih bitk ob Sommi, Soči in Dnjestru do psa, ki ga je povozil tramvaj in drugih takih drobnosti. Kajti po eni strani zdaj brez časnikov biti ne moremo, po drugi strani pa dobri listi potrebujejo naše podpore. — Toda poleg domačih berejo mnogi tudi še dnevnik druge jezike, ki pripovedujejo skoro isto kar naši; saj glavne novice pri našajo vsi listi enake. A če so ti listi krščanski, je že še.

Vredno bi bilo zračunati, koliko časa na leto vzame preobilno branje politike in dnevnih novic. In za koliko je človek potem modrejši? ... Kaj so n. pr. pisali o Grški! Danes je bila revolucija, jutri so pisali, da je ni bilo; danes je bil Venizelos na vrhu, jutri kralj; danes je Grška razpadla, jutri je še stala, in tako smo se vrtili in se še vrtimo v teh kolobarjih že dve leti, pa smo ravno tam, kjer smo bili. Samo dragocenega časa nam je to kolobarjenje vzelo veliko.

Tole pisanje najbrž ne bo vsem všeč; a kdor te reči premisli mirno in brez predsodkov, mora reči: i, saj bo res tako. Prav je, da je eden enkrat to povedal!

* * *

Če radi berete in imate denar za časnike, ne podpirajte naših nasprotnikov,

marveč naročite si poleg »Bogoljuba« našo »Zlato dobo«! Stane 3 K, to je mnogo manj kakor kak nemški list, ki ga morda berete. Seveda »Zlata doba« ne prinaša novic, ne streže radovednosti, ne »šegeta« ušes«, kakor je sv. Pavel rekel, piše pa resnico in opozarja na napake, katerim je ljudstvo vdano, ter želi ljudi in s tem tudi čase izboljšati. Tako branje donaša res kako korist in če bi naše ljudstvo to bralo, bi postalo res modrejše in bi od tega kaj imelo. Pa še koliko!

— Morebiti bi »Zlate dobe« ne bilo treba, ko bi si naši politični listi bolj upali ljudi opozarjati na te napake, zlasti na pijančevanje, ki je narodu v nepopisno škodo. A tega si nič kaj ljudem ne upajo povedati, zato da bi, — kakega naročnika ne zgubili. Iz tega vzroka je treba za to prevažno reč posebnega lista, ki je podpore potreben in vreden. Zato ga podpirajte: naročujte, berite in širite!

Sladko vabilo.

Solnčni utrinki, II.

Jezus govori:

Prišel sem iz nebes na zemljo, postal presv. Rešnje Telo, da ostanem pri tebi in da pri sv. obhajilu resnično pridem v tvojo dušo in v njej prebivam. — A ti, ali si rad pri meni? Kdaj me boš prišel obiskat? Morebiti misliš, da zadostuje najin zjutranji sestanek? Ne zadostuje za moje Srce. Rad bi te spet videl pred sabo, še enkrat pred nočjo. Vabim te, da me obiščeš. Ali boš sprejel to vabilo?

Čuj, zakaj hrepenim po tvojem obisku! Jaz sem tvoj Bog in tvoj Gospod. Ustvaril sem te, ohranjujem ti življenje; jaz Vsemogočni sem, ki vladam svet: pred menoj si ti le droben prah. Radi vsega tega imam pravico, da me prideš počastiti; imam pravico, videti te prostrtega pred mojimi nogami; imam pravico, da me častiš in hvališ. Ne misli, da je bela obleka hostije znamenje moje božje narave, ne! Ko bi tvoje oko moglo prodreti v moje nebo, kakšen sijaj bi ti zasijal nasproti: svetloba, vzvišenost, veličastvo, in nebeški duhovi, ki mi globoko sklonjeni skazujejo češčenje. — Ne čudi se, da me vidiš tu v hostiji tako ponižanega! Zakaj tudi pod to skromno podobo kruha sem ravno tako veliki Bog nebes in zemlje.

Pridi torej, obišči me in me počasti! Pridi in daruj mi vse svoje življenje, bodi pripravljen, uničiti se, kakor se uniči zrno

kadila pred mojim neskončnim veličanstvom.

Pridi in reci mi »hvala« za življenje, ki sem ti ga dal in ki ti ga ohranjujem; za vero, ki sem ti jo vlil v dušo; za neštetilne obiske, s katerimi sem razveseljeval tvoje srce; za odpuščenje, ki sem ti ga tolikokrat podeljeval; za tolike milosti, s katerimi sem te obsipal.

O, ko bi zvezde na nebu mogle vedeti, da imajo od mene svoje bivanje in svetlobo, popadale bi vse do najzadnje z daljnega nebeškega oboka, da se mi spoštljivo zahvalijo. A ti, ki si me veliko več truda stal kot zvezde, saj sem za tebe prelil svojo kri, ali ne čutiš potrebe, da mi rečeš »hvala« vsaj enkrat na dan?

Hvala! Tako mala beseda, a vendar tako velika za moje Srce: to je edino in vse, kar morem od tebe prejeti za svoje dobrote. Ali mi boš to odklonil? O, da bi vedel, kako boli, videti nehvaležna srca! In kolika je množica takih, ki so nehvaležni mojemu Srcu! Ali hočeš še ti povečati njih število? Če gori vsaj malo ljubezni v tebi, dej, pridi in obiskuj me v mojem tabernakeljnu; pridi in reci mi, da si grešnik, a tudi, da ne boš več nehvaležen.

Pridi in zadosti za svoje grehe! Ali se spominjaš vsega zla, ki si mi ga prizadejal? Ako sem bil pribit na križ, ali nisi ti to zakrivil? Vem, da te oblije rdečica od sra-

mu, ko se spomniš svojih madežev; a ne smeš se sramovati objokovati in popraviti jih. . . .

Pridi torej in zavzemi tukaj mesto Magdalene: pridi plakat in prosit odpuščanja. Najprvo mi umij noge s svojimi solzami, nato pa se boš polagoma povspel do mojega Srca. Videl boš, koliko je v njem ljubezni za tebe!

Pridi in prinesi mi svoje zadošččenje! Vsak dan moraš kaj pretrpeti, vsak dan ti pošljem en svoj trn, ki ti sedaj pade na pot, da te odtrga od sveta, sedaj na čelo, da ti očisti misli, sedaj v srce, da ti oplemeniti čustva, sedaj v dušo, da postane v trpljenju meni bolj podobna. Kako boš porabil vse te bolečine? Ali jih boš prepustil vetru, da jih kot brezkoristne odnese? Prinesi jih semkaj k meni, pridi mi povedat, da trpiš radovoljno ali vsaj vdano v zadošččenje za vse žalitve, ki si mi jih prizadel s svojimi prestopki. Kako me vzveseli le ena sama solza, le en sam vzdih iz skesanega srca!

Pridi, prinesi mi svoje sklepe! Trden sklep je najboljši dokaz pravega kesanja; a hitro omahne, če ni utrjen v moji milosti. Vedi torej, da so tvoji sklepi zavarovani pred omahljivostjo, kadar mi jih zatrjuješ pred tabernakeljnom; jaz jih čujem, jaz jih branim in privedem do izvršitve. Kaj bi ti koristilo celo noč plakati in se kesati, če bi moralo pa zjutraj solnce vzhajati nad tvojo nestanovitnostjo. Pridi torej in prinesi mi svoje sklepe in videl boš, kako plovčice bom naredil.

Pridi semkaj in takorekoč napadi z molitvami moje Srce! Pomni, da ima molitev pred tabernakeljnom vselej moč. Tukaj v evharistiji ne morem ničesar odbiti; in ti tako zelo potrebuješ milosti.

Zakaj bi se zadovoljeval, da bi molil

izdaleka, ko moreš priti tako blizu k meni? In pa, ali ni pred mojim oltarjem ničesar, kar bi ti vlivalo v srce zaupanje, kar bi vzbudilo v tebi vsaj malo ljubezni? Pomisli na svojo revščino, na svoje grehe, na svojo nepopolnost in spomni se, da boš našel v mojem Srcu vsega, česar potrebuješ, da postaneš bogat v kreposti in svetosti. Ošaben si, domišljav, nestrpen . . . Od vsakega izmed sedmih poglavitnih grehov si malo omadeževan: a jaz imam tukaj sedem darov Sv. Duha. Ali boš res tako nesparten, da se hočeš oropati teh milosti, ko vendar ni treba nič drugega, kot malo stopinj, da prideš k meni in od mene te milosti izprosiš?

Dobro si zapomni, kaj ti govorim!

Z dejanjem počesčenja se vržeš pred mano na kolena v prah. Tako zavzemaš mesto, ki ti pristaja pred menoj: to dejanje ponižanja pa naklanja moje Srce, da ti podeljuje vse potrebne milosti. Z dejanjem zahvale kažeš, da veš ceniti dobrote, s katerimi te obsipam in da moja milost ni ostala v tebi brez sadu. Z dejanjem kesanja čistiš vedno bolj svojo vest in lepšaš svojo dušo, ki jo hočem napraviti za zakladnico svojih milosti. Ko klečiš pred menoj s tem trojnim razpoloženjem, je tako prijetno mojemu Srcu. Ali ne vidiš, da se nikakor ne morem upirati tvoji molitvi?

Pridi torej vsak dan in prebij nekaj časa poleg mene! Četrtna ure je kratka! Pridi, da govori srce srcu. Ti se boš poniževal pred menoj, a jaz ti bom dal poročstvo svoje slave; ti mi boš prinašal svojo zahvalo, a jaz te bom nagradil z novimi milostmi; ti boš stavil zaupanje v moje srce, a jaz te bom odel s kraljevim škrlatom svoje Krvi; ti boš k meni prinašal molitve, a jaz bom vlivao v tvoje srce zaklade svojega Srca. Pridi in boš videl!

Slika za sprejemnice v „bratovščino za umirajoče“. Na sprejemnicah bo slika manjša, a lepša, ker bo v barvah in zlatu. Naslikal jo je profesor A. Koželj.

Nekaj lepega in veselega za vse trpeče in žalostne.

VIII.

Marsikak človek ima s svojim življenjem najboljše namene. Napravi si nekak načrt za svoje življenje, kako bo lepo živel, skrbel zase, služil Bogu, in tudi bližnjega ne pozabil. Ta načrt Bogu predloži: Poglej, Gospod, to je moj namen, to načrt mojega življenja, ki ga hočem izpeljati v tvojo čast, v svoje zveličanje in v blagor bližnjega. Ne morem dvomiti, da bi ti ne bil všeč. — In Gospod mu odgovori: Prav izvrsten je. Toda jaz imam zate napravljen svoj načrt in svoje namene.

In kakšen je ta božji načrt? Ali je našemu podoben? — V našem so pač tudi križi, toda kakšni! Kako lahki, kako prijetni v primeri z onimi, ki nam jih je Bog namenil in ki se jih takó bojimo! Mi imamo pač namen Bogu služiti, kaj dobrega na svetu storiti in tudi v ta namen kaj žrtvovati. (Na primer mati ima namen svoje otroke krščansko vzgajati, enega pa tudi v šolo dati in Bogu darovati, zanj delati, trpeti in žrtvovati).

In Gospod nam odgovori: Če imaš take namene, jih smeš imeti samó, če jih jaz hočem. Če jih pa jaz nočem, jih tudi ti ne smeš hoteti. Ti seveda nameravaš nekaj dobrega. Ali misliš, da jaz ne nameravam tudi? Toda ti hočeš dobro po svoje, jaz pa po svoje. Prav zares, tvoji nameni so jako dobri; in vsem tistim, ki v mojo čast in v blagor bližnjega kaj dobrega storé, sem obljubil lepo plačilo. Toda nekaterim sem odkazal drugo delo in drugo plačilo. Oni, katere posebno ljubim, obedujejo bližje mene pri moji mizi, jedo z menoj vred isti kruh bridkosti in pijejo z menoj iz istega keliha trpljenja. Kjer sem namreč jaz, tam mora biti tudi moj služabnik. Ne pozabi, da pobožnost obstoji v tem, da izpolniš mojo voljo! Povej mi, ali je kaj lep-

šega, kakor meni biti podobno? Nič pa mi ni podobnejšega kakor človek, ki nosi svoj križ, kakor sem ga nosil jaz. Jaz vem najbolje, koliko teže more kdo nositi, jaz poznam zmožnosti vsakogar. Moje veselje je, bivati v duši, kateri so vtisnjeni krvavi znaki mojega trpljenja. Oni, katere nasičujem na zemlji z grenkim kruhom trpljenja, so izbrani, da bodo nasičeni v večnosti s sladkim medom mojega božanstva. Če hočeš, da stopim v globino tvoje duše, mora iz nje izginiti vse samoljubje; to pa izginja v tisti meri, kolikor ljubiš trpljenje, ki ti ga nakladam.

Takó govori Gospod marsikomu, ki si je napravil lep načrt in dober namen, kako bo svoje življenje lepo obrnil. In prav ima. Mi imamo dobre namene, a Bog ima še boljše. In modrost njegova je večja kakor modrost vseh ljudi. Zato je najbolj modro, da se tej njegovi modrosti popolnoma prepustimo. Saj v očenašu molimo: Zgodi se tvoja volja! Seveda si navadno mislimo: O, Gospod, naj se tvoja volja ravna po moji! Stori in daj mi to, kar jaz hočem! A narobe bo bolj prav: Ne Bog po naši, ampak mi se moramo ravnati po njegovi volji. Saj tudi nič ne pomaga, če se tej njegovi volji upiramo; on bo itak svoje namene z nami izpeljal, če se mi vdamo v njegovo voljo ali če se branimo. Zato je najbolj priprost in tudi najlepši načrt našega življenja ta, da se rokam božjim popolnoma prepustimo, naj dela z nami kar hoče. Ta načrt se da lepo izpeljati. Tisoči teh, ki so v nebesih, so ga izpeljali. Vedeli so, da je najbolje izročiti se brezpogojno očetovski roki božji, ki najvarnejše vodi in najbolj srečno pripelje tja, kjer je za nas dobro.

(Dalje.)

Zgodovina božje poti na Zaplazu na Dolenjskem.

Sred gozdičev, vinskih gričev
Hribček lep zelen stoji,
Kjer zvolila mati mila
Si je v novo kraj časti.
Šteli leto so deveto
Že nad osemnajstim sto
Ko v deželo je kardelo
Tujih silnikov prišlo.

Rod neverni in prešerni
Nič ne čisla božjega,
Do Marije mu ne biše
V srcu nič občutljeja.
Ljud nezvesti če zatreti
Dneve božje Matere;
Če pobrati, pokončati
Z nje oltarjev dražo vse.

Takrat zbrala mati zala
Ljubo stran je Záplaško,
Na hrastiču, na tem griču
Nje podobo našli so;
Sveto d'vico in kraljico,
Počastiti prav hite;
Vej znesejo in spletejo
Šotor nad podobo nje.

Čudo kmalo je skazalo,
Da je kraj Mariji svet;
Ker veselo oživel
Mrtvo dete tu je spet.
Strli v hrumu so na Kumu
Ga ljubeči materi;
Zaupljivo dete živo
Mati tukaj spet dobi.

Glas od tega se razlega
Močno vre sem množica,
Do Marije s Hrvatije,
Dolnje Krajne, Štajerja.
In kapelo majhno belo
Na tem hribcu zidajo;
Ko se zdira in zatira,
Spet le novo delajo.

Se zmnožuje, naraščuje
Truma romarskih ljudi,
In kapela lepa cela
V božji kraj se posveti.
Pa Marija tukaj zlija
Le tolaž na prošnike;
Naj premila bi prosila
Za nas revne vedno še.

Poslala Marija Kolenc, št. Rupert.

Vzgoja otrok v krščanski družini

(Priobčuje župnik Jožef Volc.)

(Dalje.)

Še ene reči omenimo, ki naj bo tudi v vsaki družini, da bodo otroci radi molili, namreč molitveni red. Ne da bi bilo kar otrokom prepuščeno, kdaj naj molijo in kje in karkoli, ampak to mora biti od staršev vse lepo določeno in nadzorovano. Zjutraj, ko se otrok zbudi, naj se takoj pokriža; če mogoče, z blagoslovljeno vodo. Potem naj pa brez poležkavanja takoj vstane, se umije in takoj obleče. Nato pa opravi jutranjo molitev. Če je več otrok, skupno; če je sam, pa sam, najboljšo glasno. Z deteti bo pa seveda mati opravila kratke

vzdihljaje, kolikor pač gre. Večje bo pa vsaj nadzorovala, kakó kleče, drže roke, izgovarjajo besede, če že res mednje ne more. — Kaj pa naj otroci zjutraj molijo? Najboljše, če znajo jutranjo molitev iz katekizma. Dodenejo naj ji pa še vzdihljaje, ki so jih vajeni iz detinskih let. Če pa te molitve (katekizmove) ne znajo, naj pa poskrbi mati, da se bodo naučili in da bodo redno vsako jutro molili vsaj te-le tri molitve: »O presveto Srce Jezusovo, po rokah prečiste Device Marije...«, da obude z njo vsako jutro dobri namen; potem: »O

Gospa moja, o Mati moja...«, da se povetē nebeški Materi; in pa: »Angel božji, varih moj...«, da se priporoče varstvu svojega angela variha. Noben otrok pa ne sme k zajtrku, dokler ni izmolil jutranje molitve. Tudi tega naj mati ne trpi pod nobenim pogojem, da bi klical kdorkoli otroka na kako delo, dokler ni opravil jutranje molitve.

Zelo važna je za duhovni napredek otrok, zlasti za oblažitev srca, molitev pred jedjo in po jedi. To radi priznamo: pred jedjo se že še moli, četudi včasih malo bolj viharo in bolj z duhom v skledi kakor v Bogu zbranim, toda molitev po jedi — kje si? Eden se zmuzne sēm, drugi tja, tretji še pometa skledo, angeli varih pa čakajo zastonj, da bi nesli zahvalo otrók pred prestol božji. Posebno še po zajtrku, če je treba brž v šolo. Naše matere bi morale biti v tem oziru veliko trše. »Nihče mi nima od mize, dokler ni Bog zahvaljen!« Kako lepa prilika, da se izkažejo otroci s to molitvijo tudi staršem hvaležne za vsakdanji kruh! — Kaj pa naj molijo otroci pred jedjo in po jedi? Najboljše očenaš, češčenamarijo in čast bodi Očetu..., da se mati prepriča, kako kaj znajo in izgovarjajo otroci te najvažnejše molitve. Seveda pa mati, ko molijo otroci, ne sme deliti skled, rezati kruha ali brisati mize. Lepo naj roke sklene, oči upre v sveto razpelo in moli z otroki mirnim duhom. Otroci pa naj se vrstē po tednih, kdo moli naprej.

Večerna molitev otrók je pa tudi velike vzgojne važnosti, da otroci ob nji malo pogledajo čez dan, kako so ga preživeli, da se pokesajo svojih prestopkov in obljubijo Bogu in staršem poboljšanje, pa da se zahvalijo za prejete dobrote. To zadnje, da se namreč otroci zahvalijo za prejete dobrote, je že še nekakšno v navadi pri večerni molitvi v naših krščanskih družinah; toda prvo, da otroci s kesanjem in trdnim sklepom zvečer svoj dnevni račun z Bogom poravnajo — to pa kar ne gre našim staršem v glavo, kolike vzgojne koristi bi bilo to zanje in za otroke. Zato vas

tu iskreno prosimo, ljube krščanske matere: naučite svoje otroke, da bodo zvečer eno tiho minuto ali dve premislili, kaj so pregrešili čez dan in da bodo za tem vsak večer zmolili kesanje: O moj Bog, ti in vsi moji grehi... ali kakor ga že molijo pri spovedi. Tako dobé otroci pred Bogom odpuščanje svojih grehov, še preden opravijo spoved, in tudi ti ga dobiš, mati, če lepo iskreno moliš z otroki. Tako greste vsi v milosti božji k počitku. Kako sveta pridobitev za prihodnost otrokovo, če se človek mlad privadi, da si vsak večer izpraša vest in obudi kesanje nad svojimi grehi, ko nekoč lahko pride smrt kot tat ponoči...

Naj tu še omenimo, da otroška večerna molitev ne bodi predolga: otroci so zvečer utrujeni in hitro pocepaajo. Toda brez večerne molitve ne sme nobeden zdrav otrok polegati, še manj pa spati. Tudi postelj ni za večerno molitev, razen prav malim. Take angelčke naj pa matī pokriža in izroči božjemu varstvu. Večji otroci naj pa skupaj opravijo večerno molitev, kakor je natisnjena v katekizmu, ali pa del svetega rožnega venca in izpraševanje vesti ter kesanje zraven. Sevē tudi na bratovščine ni čisto pozabiti, če je otrok vpisan v katero. Po teh opravljenih molitvah še križ z blagoslovljeno vodo, pa spat in — mir in pokoj, nič več drugega.

Končno omenimo še molitev ob angelovem češčenju in ob petkih popoldne. Ko zvoni angelovo češčenje, bodi vsak otrok doma, zlasti zvečer. Naj bo igra, naj bo delo ali karkoli, dobro vzgojeni otroci bodo zmeraj radi stekli, ko zvoni angelovo češčenje, domov; če so pa na polju ali na poti ali na ulici, se bodo pa lepo pripravili, da počastē največjo skrivnost našega odrešenja. Otroci pa, ki se klātijo zvečer še po avemariji po vasi ali po tujih doméh, ne bodo živ dan dobri otroci. Po krščanskih hišah se ob avemariji zapró duri, in noben otrok nima več opravka zunaj. Noč ima svojo moč. — Molitev ob petkih popoldne je pa v čast Kristusovemu trpljenju in smrti. Navadno molimo takrat

pet očenašev, češčenamarij in čast bodi... Katekizem ima pa tudi prav čedno molitev. Mati naj se odloči za eno ali za drugo; če hodijo otroci že v šolo, jim bo bolj prijala katekizmovska molitev. Vzgojna je pa ta prilika o petkih zelo. Par opombic iz ust matere ali očeta vsaj tuinsem, kaj hudega je storil en sam smrtni greh in koliko pokore je bilo zanj treba, celo krvi Sinu božjega — pa bo otrok ob tej molitvi zastudil greh znabiti za vse življenje.

Če poskrbita oče in mati še tudi za to,

da bodo njih otroci spoštovali svete podobice in podobe, svetinjice, molke, škapulirje in da bodo radi počastili Boga in njegove svetnike ob svetih razpelih in kapelica, zlasti pa da bodo goreči častilci Najsvetejšega, ni dvoma, da bo njih dom »hiša molitve«, miru in blagoslova, saj »molitev ponižnega človeka predere oblake in se ne utolaži, dokler se ne približa tja, in ne odstopi, dokler je Najvišji ne pogleda.« (Sir. 35, 21.)

(Dalje.)

Bl. Janez Gabriel Perboár,

mučenec novejšega časa.

Deviški in mučeniški venec je najlepši kras sv. Cerkve. Mučenci so tisti njeni preljubljeni otroci, ki so zanj radostno darovali celo svoje življenje; mučenci so tisti njeni junaki, ki so s svojim pogumom ganili celo svoje krvnike, svoje brate po veri so pa potrdili in navdušili. To ni človeška moč, če otroci, ženske, starčki, verniki vsakega stanu in starosti gredo radovoljno v smrt; zato je mučeništvo eden najlepših in najmočnejših dokazov, da je katoliška vera prava. Napačna pa je misel, da so mučenci živeli samo v prvih časih krščanstva. Sv. Cerkev je imela mučence v vseh časih, toda 19. stoletje se še posebej odlikuje po njih velikem številu in pogumnosti.

Prelep zgled velikodušnega mučenca nam je blaženi Janez Gabriel Perboár, misijonar družbe sv. Vincencija Pavlanskega. Rodil se je v vasi Pueh, v kahorski škofiji na Francoskem 6. jan. 1802. Dve čednosti sta že v zgodnji mladosti krasili njegovo srce: nenavadna pobožnost in sv. čistost. Pa tudi ubogal je rad in revežem pomagal. Ko je spremil, 15 let star, svojega mlajšega bratca Ludovika v semenišče v Montaubon, je tudi sam kar tam ostal: profesorji so namreč takoj opazili njegovo nadarjenost in pregovorili očeta, da jim ga je prepustil. Leta 1817. je bil v Montaubon sv. misijon. Gabriel je zvesto poslušal

misijonske pridige in ob koncu sv. misijona reče odločno svojemu stricu misijonarju: »Jaz hočem biti misijonar!« Decembra 1818. je bil sprejet v domače semenišče misijonarjev in leta 1825. posvečen v mašnika. Nato je deloval 10 let kot profesor, predstojnik in semeniški ravnatelj. Povsod so ga imeli za svetnika. Leta 1835. je smel odpotovati na Kitajsko: vsi, ki so ga poznali, so se čudili, da so mu predstojniki to vročo željo izpolnili, ker je bil tako slabega zdravja, da so se vsi bali, da na Kitajsko sploh ne pride živ.

Že med potjo je deloval Perboár kot apostol s svojo ljubeznivostjo in pobožnostjo. Vsem mornarjem se je priljubil, in ob slovesu so glasno zatrjevali: »Ta je pa res svetnik.« Po petih mesecih so dospeli v Makao. Še so imeli kakšnih šest mesecev potovanja, da Perboár doseže svojo določeno deželo Horan — kar hudo zbolí. Toda sedaj ni imel časa umreti. Ozdravel je in prišel v svoj misijonski delokrog. Z neutrudljivo gorečnostjo je potoval po svojem apostolskem polju in utrjeval stare kristjane in pridobival novih. Takrat je pisal v domovino: »Kamorkoli se obrnem, povsod je zemlja opustošena po grehu in oskrunjena z zločinstvi. Bili so svetniki, ki so umrli od žalosti, da ljudje Boga toliko žalijo: morebiti bi se to komu čudno zdelo; meni se pa zdi še bolj čudno, da ne umr-

jejo od žalosti nad tolikimi grehi vsi duhovniki, ki so vendar od Boga za to poklicani, da očistijo zemljo nesrečnega strupa greha.«

Žalibog je zadel goreči misijonar na mnoge ovire, ki so mu jih delali sovražni uradniki. Spomladi leta 1838. je bil predstavljen od predstojnikov v provinco Hupé, Bili so nevarni časi in vse je vedelo, da lahko vsak trenutek znova butne na dan prikrito sovražstvo poganov. Toda Perboár piše odločno: »Pravi apostol gre nemoteno svojo pot naprej, dokler nima na vratu vrvi in na nogah verig.« Srčil je sebe in svoje kristjane z zgledi starih mučencev.

15. septembra leta 1839. so misijonsko postojanko nenadoma napadli. Misijonarji so sicer ušli, toda za Judeževu plačilo (30 cekinov) ga je izdal vodnik-odpadnik. Na raznih sodiščih je veliko prestal pri mnogih, pogosto najgrozovitejših zaslišavanjih: moral je na verigah klečati na golih kolenih 4 ure. Zopet drugokrat je poskušal mandarin znano muko: hangtzei. Na neke vrste vislice so ga potegnili samo za zvezane palce na rokah in za kito: tudi ta muka je trpela 4 ure. Mnogo gledalcev je mučenikova vztrajnost čisto prevzela, sodnika pa grozno razkačila. Pri prihodnji obravnavi ga zapove udariti po obrazu z debelim podplatom 40krat tako hudo, da so mu zmečkali čeljusti in da je ves krvav obraz izgubil človeško obliko. Potem so ga zopet obesili poldneva za palce in kito. Pa tudi z besedico ni poštožil.

Kmalu nato so ga kruto zvezali še z 10 drugimi kristjani in vlekli 140 milj daleč v glavno mesto Vučangfu. Ne da se popisati, kaj je moral prestati tukaj v devetmesečni ječi med najhujšimi zločinci. Roke in noge so mu tako prevezali, da je začel

iz prstov krvaveti in da mu je začela ena noga gniti itd. Ječarju se je zasmilil in mu je hotel olajšati muke. Toda misijonar ga je prosil, naj tega nikar ne stori, ker bi si s tem nakopal kakšne sitnosti. Še devet zaslišanj je moral prestati; sodnik je bil včasih kakor besen; nekega dne je dal mučenca obesiti od devetih dopoldne do večera. Zopet drugič so ga na vrveh dvigali in naglo spuščali na tla, da se je truplo vse pretreslo in udje izpahnili; ali so mu pa roki privezali na klado in ga potem za lase dvigali. Na noge so mu priklenili povprek drog, na katerem sta se dva rablja gugala itd. Hoteli so ga prisiliti k temu, da bi z nogami teptal sv. razpelo. S solznimi očmi je odgovoril: »Kako bi mogel svojega Boga, svojega stvarnika in odrešenika, tako onečastiti?« Zadnja obravnava se je končala s tem, da je Perboár dobil takoj 200 udarcev in bil obsojen na smrt. Njegov život je bil kot ena sama velika rana in meso je v cunjah viselo od njega. Molitev ga je krepčala in tolažila v teh strašnih mukah.

Dne 11. septembra leta 1840. je prišlo cesarjevo potrdilo smrtne obsodbe, ki so jo takoj izvršili. Privezali so ga na križu podobne vislice, noge so mu upognili nazaj, rabelj mu je zavil okoli vratu vrv in nategnil, pa zopet odnehal toliko časa, da se je mučenec zopet zavedel. To je ponovil še enkrat in šele tretjič je splavala mučenikova duša po večno plačilo: bilo je na petek popoldne.

Sv. oče Leon XIII. so ga 10. novembra leta 1889. proglasili za blaženega, in ob tej slovesnosti sta bila pričujoča mučenikov brat, misijonar sv. Vincencija, in sestra-usmiljenka. Ker se je zgodilo na njegovo priprošnjo že mnogo čudežev in se še vedno godijo, bo kmalu proglašen za svetnika.

Gospod, ostani pri meni!

(ali: Večerna molitev.)

Moj Jezus, glej, prišla je noč,
ostani ti z menoj!
naj v rani tvojega Srca
počivam spet nocoj.

Odpusti, kar razžalil sem
te bil pretekli dan;
očisti dušo, prosim te,
s krvjo mi svojih ran.

Če tvoja sveta volja je,
da več se ne zbudim,
naj se s teboj na kraj miru,
moj Jezus, preselim.

Al. Rola.

Cujte prelepo resnico:

Bog je ljubezen!

II.

Torej Bog je ljubezen! Ne strah, ampak ljubezen, sama ljubezen, — to preveselo novico smo zadnjič slišali in radostno sprejeli. Poslušajmo pa še dalje, kako nam razsvetljeni bogoljubni možje lepo razlagajo božjo ljubezen in usmiljenje!

»Blagor usmiljenim!« je rekel Jezus na gori. Ali nam ni s tem razodel svoje lastne blaženosti? Kajti če je blažen že vsak človek, ki je usmiljenega srca, — kako blažen šele Bog, čigar usmiljenje je neskončno. Kako neskončno radost vzbuja v božjem srcu to neizmerno usmiljenje! Da, Bog se šteje srečnega, kadar nam more usmiljenje skazati. Njegovemu srcu to silno dobro dé. Saj je rekel, da je v nebesih večje veselje nad enim grešnikom kakor nad devetindevetdesetimi pravičnimi. Kdo v nebesih občuti to devetindevetdesetkratno veselje? Angeli? Da, angeli. A oni se vesele le tega, česar se veseli Bog. Bog sam je torej prvi izmed nebeških prebivalcev, ki ima to devetindevetdesetkratno veselje. Ves srečen je, kadar more kakemu grešniku svojo milost izkazati. Če je sveti Pavel rekel, da je »bolj blaženo dajati kakor prejemati«, da torej večjo radost občuti ta, ki dobroto podeli kakor oni, ki jo

prejme, — kako radost mora občutiti Bog, ki deli milosti ubogim grešnikom! In vi še dvomite, če vam je odpustil? Če se ne jezi nad vami še vedno zaradi storjenih, pa že obžalovanih grehov? Oh, tako malo poznate Boga! Vi mislite, da drži neprenehoma v roki šibo kakor kak star čmenren šomašter, ki gleda, kam bi le mogel udariti. Oh, kako krivo ga sodite!

Strogost nikakor ni bistvena Bogu. Če se svoji jezi vda, ker pravičnost to zahteva, stori nekaj, kar mu je tuje. »Razjezil se bo, da bo storil sebi tuje delo,« pravi o njem prerok Izaija (28, 11). Njegova levica sicer v potrebi zavihti šibo, a on se kmalu utruji delati s to roko. Desnica njegova dela po njegovem srcu, izvršuje dela ljubezni. V trenutku mora spreobrniti zaslepljenega in zakrknjenega grešnika v strogega spokornika. »Ta sprememba — pravi psalm 54. — je delo njegove desnice.«

Pa še nekaj: Usmiljenje se mora pokazati le tam, kjer je revščina in nesreča. Ali si pa moremo misliti večjo nesrečo kakor je greh? Kaj bi torej mogli za neskončno sočutje najti bolj sočutja vrednega? Te napake, ki nas hočejo pogubiti, ki nas izročajo pravični jezi božji, pokažimo

Bogu kot prelepo priložnost, da nad nami pokaže svojo ljubezen in dobrotljivost! Potrkajmo samo na božje srce z zaupanjem Davidovim. Kaj je rekel ta kraljevi spokornik? »Odpustil mi boš moje grehe, kajti veliko jih je« (Psalm 24, 11). Kaj hoče s tem reči? Zakaj se sklicuje na množino svojih grehov? Zato jih bo Bog odpustil, ker jih je veliko? Človek bi mislal, da jih lažje odpusti, če jih je malo. A David ravnal je tako zaupa v Boga, da mu bo odpustil, ker jih je veliko. Kajti čim več jih bo odpustil, tem bolj se bo pokazala božja dobrota. Zato zaupa, da jih bo tem bolj gotovo odpustil, čim več jih je. — Kateri grešnik, če še tako velik, bi torej mogel dvomiti, ali mu je Bog odpustil, če ga je le poprosil odpustčenja?

Ali ni Bog tisti učenik, ki nas je učil, da se ne dajmo premagati od hudobije, ampak da premagajmo hudobijo z dobroto? Ali nas ni opominjal, da obsipljimo naše sovražnike z dobrotami in tako njihove glave z živim ogljem? Ni pa učenec nad učiteljem in hlapec ne nad gospodar-

jem. Če vidimo, da so učenci tega božjega učitelja ta njegov nauk tako vneto izpolnjevali, da niso bili do svojih brezbožnih preganjalcev in krutih krvnikov samo krotki in prijazni, ampak jim celo hudo vračali z dobrim, da, celo darovali za nje svoje življenje, da bi jih rešili, — kaj naj rečemo in mislimo o učitelju samem, ki jim je ta vzvišen nauk izročil in priporočil? Ali menite, da on ne ravna sam ravno tako, kakor je drugim priporočal? Če primerjamo vso ljubezen njegovih učencev z ljubeznijo Njega samega, je manjša kot kapljica v primeri z morjem.

Sv. Janez Zlatoust vzklika: »Kaj? ali nam ni Jezus rekel: Če ljubite tiste, ki ljubijo vas, kakšno plačilo hočete prejeti? Ali ne delajo tega tudi cestnarji? Ali ne smem reči potem tudi o Bogu: Če bi pomagal samo pravičnim, če bi uslišal samo svoje prijatelje, ali bi ne bila potem njegova dobrotljivost pomanjkljiva? Toda to ni mogoče. Njegova dobrotljivost ni pomanjkljiva, ampak popolna. On je dober vsaki duši, ki ga išče. Zato zaupajte, grešniki! Bog je ljubezen, sama ljubezen.

Bratovščina „Kraljice src“.

Pod trojim imenom je znana ta bratovščina med Slovenci: »Kraljica src«, »Darovanje Marijino« in »Suženjstvo Marijino«. Gotovo je, da označi bistvo te bratovščine najbolje ime »Kraljica src«. Njo namreč izvolimo kot kraljico, to se pravi, se ji prostovoljno podamo kot neomejeni gospodovalki našega srca. Svoje srce kot središče vseh želja darujemo Mariji in se ji celotno usušnjimo. Glavni praznik je Oznanenje Marijino (ne Darovanje Marijino). Skrivnost te bratovščine ni darovanje Marijino, ko se je Marija darovala Bogu, marveč učlovečenje Sina božjega, ko se je Bog daroval Mariji. Skrivnost učlovečenja, ko je Marija postala Mati božja in je po delovanju Sv. Duha začel Jezus v Mariji živeti. Jezus je pravzaprav zgled darovanja Mariji Devici. On, čerav-

n oneskončno višji od Marije, se je podvrgel v vsem Mariji svoji materi, in jo postavil med seboj in med nami za srednico. Vse, kar je Jezusovo, je postalo Marijino in naše, in mi naj bi postali celotno Marijini in po Mariji Jezusovi. Vse, kar od njega dohaja k nam, naj pride po Mariji; in vse, kar od nas dohaja k njemu, naj gre po Mariji. On hoče njeno voljo izpolnoviti, ker si jo je izmed vseh žená izbral za mater in gospodovalko; enako naj tudi mi izpolnjujemo voljo Marijino. Enako njemu živimo Mariji, ako z njim izpolnjujemo njeno voljo. Tako hoče On biti v Mariji češčen, in to čast mu hoče Marija pripravljati v popolnem usušnjenju svojih darovancev.

To je nekaj skrivnostnega in zelo vzvišenega in zato težko razumljivo. Spozna-

vanje učlovečenja večne Modrosti v Mariji in po Mariji ravnoisti učlovečeni Modrosti, naj bi bil sad mesečne priprave na sprejem v to bratovščino. Delo učlovečenja je delo Sv. Duha; in delo našega darovanja je enako delo Sv. Duha. Zato naj bi se ves mesec smatral kakor duhovne vaje, kjer se molji in premišluje, da more Sv. Duh v srcu delovati.

Veliko ima ta bratovščina zunanjih raj in ustnih molitev, ali ji lahko služijo tudi molitve drugih bratovščin; vendar je glavna reč v srcu. Srce naj bi postalo kakor kelih lilije, ki vzcvete Mariji in njej

v svoje dušno življenje in brez trdnega temelja, ki naj bi ga kristjanu nudila njegova vera. Ljudje so komaj zmožni globejega vpogleda v skrivnosti božje in v svoje srce. Če se ljudem pridiguje o takih resnicah in se jim hoče razložiti, tedaj se dolgočasijo. Ta bratovščina hoče človeka dovesti do premišljevanja in do globejega vpogleda v njegovo življenje, ki je čisto nekaj posebnega in naj bi bilo nekaj svetega. Ni dovolj, da se opravi življenjska spoved za sprejem v bratovščino. Dolga spoved je potrebna zato, da se očisti srce, kakor če kdo očisti njivo ali domači vrt.

Marijino in angelsko veselje.

cvete, njej oddaja svoj vonj, vedno njej živi. V zunanjem življenju se to darovanje ne pozna drugače, kakor v trdni in splošni dobri volji. Marijin suženj hoče zmiraj ravnati, kakor če bi mu Marija velevala. Zato se trudi biti ponižen, pokoren in pošten, sploh tako živeti kot kristjan. Kristjani v naših krajih hočejo biti vsi, toda enako sv. Petru, ki ga je v nekaj urah trikrat zatajil Gospoda. Temeljitega, srčnega, stanovitnega krščanstva manjka. Ljudje so zunanji, površni in lahkomišelní, brez resnega vpogleda

Toda očistiti je ni dovolj, mora tam vsejati tudi dobro seme in potem vrt gojiti, da rodi zaželjeni sad. Nekateri ljudje mislijo: »Opravim dolgo spoved, pa je dobro.« Da, za prvo leto in za sprejem v bratovščino se bomo morali zadovoljiti s tem in nekaterimi zunanjimi vajami, toda tedaj še nimaš pojma o bistvu te bratovščine. Ti storiš samo to, kar stori vsak človek ob svetem misijonu; za bratovščino pa še prav nič. Zato prosimo vse, ki hočejo stopiti v bratovščino, naj ta korak poprej resno premislijo. Oni pa naj vestno vršijo svojo pri-

pravo. Priprava se bo letos začela 23. februarja in pri sv. Jožefu nad Celjem bo 25. marca zopet skupna slovesnost. Naj vsak in vsaka tudi posvetitev dobro v srcu premisli, ne samo z usti zmoli.

Misijonar sv. Jožefa nad Celjem.

O pripravi na praznik Marijinega Oznanjenja.

(Opomini Marijinim darovancem.)

Bliža se lep praznik Marijinega Oznanjenja, oni presrečni dan, ko se veliko število Mariji zvestih služabnikov na novo posveti Njej, kraljici src, ali pa to posvečenje obnove kakor uči bl. Grinjon. Pripravite se vi, dragi darovanci, na ta veljavni čin s skrbno 30dnevno pripravo.

V prvih dvanaajstih dneh te priprave se skušajte otresti vezi, ki vas priklepajo na svet; premišlujte grozoto greha in njega žalostne posledice; premišlujte štiri poslednje reči ter božjo ljubezen in usmiljenje.

Naslednji teden skušajte spoznati svojo revščino, da dospete do prave resnične ponižnosti. Mislite s sv. Bernardom: »Zaničljive stvari smo; bili smo strohljiv prah; sedaj smo posode nesnaže; kmalo bomo jed črvov.« Nadaljni teden skušajte priti do pravega spoznanja svetosti in veličastva Device Marije. Mislite mnogo nanjo, predložite si njene vzvišene čednosti in prednosti. Glejte nanjo kot na blaženo

Mater samega božjega Sina, premišlujte njeno slavo v nebesih. Kako usmiljeno srce ima! Vse molitve in dela naj bodo obrnjene k Mariji! Zadnji teden pa skušajte spoznati Jezusa v vsej njegovi ljubezni; mislite na križ, sv. Rešnje Telo, na sv. Srce Jezusovo. Naredite primerne sklepe zvestobe in udanosti Jezusu, nebeškemu kralju. H koncu naj sledi dobra, skesana spoved. V vsem času priprave kličite sv. Duha; naj On sam, ženin preblazene Device, vodi vaše misli, razsvetluje vaš razum, krepi vaše sklepe. Tako pripravljeni zavzijte nebeškega Ženina. Po sv. obhajilu pa naj zmoli vsak pazno in srčno Grinjonovo posvetitev, to sladko in tako ugodno pogodbo ped teboj in mogočno nebeško kraljico.

* * *

Časi so hudi. Cerkev Kristusova hodi po križevi poti. Kruta vojska jej je zaskala težke rane. »Bogoljub« kliče v slovenski svet: v službo k nebeški Kraljici! Naj se mnogo vernih Slovencev in Slovenk po skrbni pripravi izroči v popolno last Mariji, Kraljici src! Kako častno je biti v službi nebeške Kraljice same! Obenem pa nezmerno dobičkanosno zanje same, pa tudi za vso Cerkev Kristusovo, kateri naj bodo darovanci Marijini oživljajoč kvas! Naj se tako po Mariji in po svetih služabnikih njenih razširi in utrdi kraljestvo Jezusovo med Slovenci, pa po vesoljnem svetu! Po Mariji k Jezusu! Teotim.

Naročajte otrokom „Angelčka“!

Skoro tri leta že gospodari vojska. Vojska slabo gospodari — posebno na mladino slabo vpliva. Toliko pohujšanja, neubogljivosti in nerednosti še nikdar ni bilo med otroci. Vzgojitelji se trudijo na vso moč, da bi omejili to gorje. Težko je njih delo — a mladinski listi jim ga precej olajšajo. V mislih imam »Vrtec« in »Angelčka«, ki ju izdaja starosta slovenskih mladino ljubov, naš dobri g. Anton Kržič.

»Vrtec« gre letos v svoje 47. leto, »Angelček« pa obhaja svojo 25letnico.

Lepa sta ta dva lista — lahko smo jih veseli! Lepa sta posebno, če jih primerjamo z listi drugih, večjih narodov. Toda premalo sta razširjena. Na vsak način se morata ta dva mladinska lista veliko bolj razširiti.

In vredna sta tega! Koliko lepih člankov, lepih pesmic, lepih naravoslovnih in

poučnih črtic prinaša »Vrtec«! In »Angelček«! Najprej par splošno-poučnih povestic in pesmic, nato pa dobe otroci Marijinih vrtcev pod oddelkom »Marijin Zvonček« svoj pouk in svojo zabavo. Priporoča jim »Marijin Zvonček« lepe čednosti in jih vodi k Mariji in k Jezusu pred obhajilno mizo. In letos so tudi »Mladi junaki« — naši mali abstinentje — dobili v »Angelčku« svoj kotiček. Veseli smo tega koraka. Po otrocih naj se razširi abstinenca tudi med odrasle!

Tako vzgajata ta mladinska lista otroke za vse dobro; zato zaslužita v polni meri naše podpore. Naj ne bo kolikaj premožne slovenske krščanske rodbine, ki bi svojim otročičem ne napravila tega veselja in jim naročila »Vrtca«, ki stane z »Angelčkom« vred 5 K 20 v. Kjer jim je pa »Vrtec« predrag, naj pa naroče otrokom vsaj »Angelčka«; tudi v njem bodo otroci dobili najpotrebnejše. »Angelček« sam stane samo 1 K 20 v. Naroča se pri veleč. g. Ant. Kržiču, c. kr. prof. v pokoju, v Ljubljani, Pred škofijo 9. J. S.

Sveta + vojska

Zlata doba.

Časnik »Zlata doba« v letošnji 1. številki, ki je ravnokar izšla, na prvi strani takole piše:

Zakaj pa »Zlata« doba?

Zlata doba! — Ali ne obetamo preveč? ...

Stari Rimljani-pogani so si pripovedovali, da so bili nekdanj na svetu zlati časi ali zlata doba. Latinski pesnik Ovid je to pripoved oblekel v pesniško obliko, in vsak, kdor hoče priti skozi gimnazijo, mora v šesti šoli brati Ovidovo pesem: Aurea prima aetas est aetas itd. ... V tej pesmi pripoveduje Ovid, kako je bilo nekdanj prijetno na zemlji.

Če gremo tej pripovedi na vir, vidimo, da je to neki spomin na zgubljeni raj, ki je ostal menda pri vseh narodih. Tam — v raju — so bili »zlati« časi.

Ta ke zlate dobe na zemlji ne bo več. Pač pa si lahko ljudje delajo še vedno bolj ali manj zlate, boljše ali slabše čase. Kakršni namreč ljudje — taki so časi. »Zlata Doba« bi rada naredila zlate ljudi; in ko bo to, bodo tudi časi zlati — raj na zemlji, kolikor je seveda na

zemlji raj mogoč. V tem smislu pravi tudi pesnik Gregorčič — besede, ki smo jih imeli doslej kot geslo napisane na prvi strani »Zlate Dobe«:

Nespametno ljudstvo, čemu li tvoj stok?

Na noge, ne drži mi križema rok!

Povrni se samo v prvotnost nazaj
in našlo povsodi prvotni boš raj!

Torej kratko: ljudje boljši, pa bodo časi boljši. Slabe čase delajo slabi ljudje, oziroma njih napake, razvade in strasti.

Ena takih strasti je pijančevanje, ki dela jako slabe ljudi in ravnotako slabe čase: veliko škode na premoženju in zdravju, veliko nemira, prepira in drugih nezgod. Zato se je »Zlata Doba« deset let borila samo s to strastjo.

So pa seveda še druge napake, ki so z nezmernostjo bolj ali manj v zvezi, ki tudi zlato dobo onemogočujejo in naš narod kazijo. Tudi tem je boj potreben, če

hočemo imeti boljše čase. Zato v novem desetletju privzamemo v naš program boj tudi zoper te.

Srečne čase, oziroma srečno življenje na zemlji kvarijo pa poleg strasti tudi razne nadloge, ki tarejo Adamov rod, med katerimi so ena glavnih — bolezni. Ni pa dovolj bolezni zdraviti; važnejše kakor to

ba, in tudi tega jim hoče podajati »Zlata Doba«.

Pri vsej skrbi za blagostanje in srečno življenje pa tare človeški rod še mnogo-vrstna beda. Zdaj med vojsko in po vojski še vse hujše kakor sicer. Tudi tej je treba odpomoči, kar se da. Zato bo »Zlata Doba« gojila tudi dobrodelnost. Pravzaprav

Begunska družina.

je bolezni znati preprečiti, za zdravje znati skrbeti. In tega ljudje ne vedo, da je treba zdravim ljudem za zdravje skrbeti in ne šele bolnim ga iskati, pogostokrat že prepozno. O tem govori posebna veda, ki se imenuje z grško besedo higijena. Pouka o higijeni je našim ljudem zelo tre-

je vse naše delo dobrodelnost, zato še posebna dobrodelnost do siromakov spada popolnoma pod naš streho.

Za vse to in podobno bo delala »Zlata Doba«. Zlata! No, ravno iz čistega ali pristnega zlata ta doba seveda ne bo. Kakor pravimo: zlato zrno, zlato žito, zlato polje,

zlato solnce, sredo — zlata skleda, v podobnem zmislu bo tudi »Zlata Doba« napovedovala in pripravljala »zlate« čase našemu narodu.

Da, narodu našemu! Oh, da bi temu narodu zasijali lepi časi, da bi naše ljudstvo živelo »trezno, pravično in bogabojče« in vsled tega tudi srečno na tem svetu, da bi gospodovala med njim treznost, pravost, varčnost, zadovoljnost, dostojnost, mir, ljubezen in dobrohotnost, — to je vseh pravih rodoljubov misel in želja noč in dan, temu velja vsak udarec našega srca, vsaka naša beseda, vse naše delo, trud in trpljenje; temu velja tudi delo »Zlate Dobe«.

Zlata doba — že napočila?

Urednik »Zlate dobe« prejema zadnje čase od vseh strani častitke. »No, ti si pa lahko zadovoljen in vesel! Ljubček moj, kaj si pa hočeš boljšega želeči? Liter vina je že v gorici po 3 K, na mizi pa najmanj po 4; četrtinka torej 1 krono. Pivo je liter po 80 vin., vrček torej 40 vin. Liter žganja pa stane 9—10 K, frakelj 1 K 20 vin. Gostilne so prazne, nekatere pa celo zaprte. Kaj hočeš torej boljšega? Pšenica ti zori sama ob sebi; zlata doba je že nastopila.«

Urednik sprejema te častitke — z mešanimi občutki. Te novice so sicer vesele, a veselje ni popolno. Za pijance so nastopili res hudi časi. Prav je, da je vsled draginje mnogim onemogočeno preveč piti. Na škodi ne bodo zaradi tega v nobenem oziru. Vendar če lisica samó zaradi tega grozdja ne pozoblje, ker ji je previsoko, je njena čednost zelo dvomljive vrednosti. Ko bi lisica ne marala grozdja tudi če se ji na krožniku prinese, oziroma kokoši tudi takrat ne, ko ji je kurnik odprt, to bi ji bilo šteti v zasluženje!

Nekaj je že dobrega, da se vsaj za enkrat toliko ne pije. Morda se pri tem neprostovoljnem postu nekateri tudi odvadijo, da bodo prestali brez pijače, tudi ko se vrnejo za pivce in pijance

Vi vsi, do katerih bo prišel ta-le list, mislite ravno tako, želite ravno to, delate tudi za to. Da bi naš narod bil srečen, da bi živel krepostno in blagostno, to je gotovo vseh Vas najsrčnejša želja. Zato: Pomagajte nam potem »Zlate Dobe« pripravljati temu našemu narodu zlate čase!

Delajmo, delajmo vsi, da se izpolni, kar je gledal in po čemer hrepenel naš Gregorčič:

Prídi, zvezda naša, prídi,
jasne v nas upri oči!
Naj moj dom te zopet vidi,
zlata zvezda srečnih dni!

»boljši« časi. Drugim se pa utegne strast pozneje še hujše vneti in se bodo skušali odškodovati za sedanjí post ter nadomestiti, kar so zamudili.

Takó so torej pridobitve treznosti vsled vojske in draginje le dvomljive. **T r e b a j e l j u d i v z g o j i t i**, da se ne bodo vdajali pijančevanju, tudi kadar bi se lahko. Takrat šele bo »zlata« doba. Do tam je pa še daleč. Treba bo še mnogo poučevanja, pisanja in pojasnovanja. In to delo hočemo vstrajno nadaljevati. **P o d p i r a j t e n a s v s i**, ki ljudstvu hočete dobro!

* * *

Dober zgled. Vspodbujen po oklicu na zadnji strani »Vzajemnosti« glede »Zlate Dobe« naročam 20 iztisov »Zlate Dobe«, da bo šla med ljudi, in sicer za vsako vas, in ravno po »M. dr.« Svetovalke bodo dobile to nalogo, razširjati jo vsaka v svojem kraju, da bo šla iz rok v roke. Vseh 20 skupaj na naslov: Kaplanija Teharje, p. Štore pri Celju, Štajarsko.

Kaplan Fr. Sinko.

Ta zgled naj bi posnemali tudi drugod! Naročajte in priporočajte »Zlato dobo«! Če ne more imeti vsak zase naročene, naj bi jo imela vsaj vsaka vas in naj gre iz rok v roke! Marijine družbe, tudi to je vaš poklic!

† Ernest Mlakar.

(Dalje.)

2. Oh blažena leta nedolžnih otrok!

Preljubo veselje, oj kje si doma?
Glej, tamkaj z otroci prijazno igra,
Jim kratek čas dela, pri njih je doma.
(Slomšek.)

Vsaka pomlad ima svoje cvetje, tudi tvoja ga je imela, Ernest, pa še veliko in zelo raznovrstnega! Danes, ko gledamo in presojamo, kaj in koliko se ga je razvilo v dragocen sad čednosti, nam nehote prihaja na misel Gospodova prilika: »Sejavec je šel sejat seme«, tudi na tvoj mladostni vrt! In tudi na tvojih gredicah je hotelo zabrsteti trnje, tudi okrog tvoje mlade glavice je včasih zafrfotalo, da bi »ptice« pobrale božja zrnca, tudi v tvojem srcu je tupatam pogledala »kraška skala« na svetlo in vendar — božjemu Sejavcu se je v tvojem srcu posrečila rodovitna setev in bogata žetev. Lepo Gospodovo priliko bi pri tebi lahko narobe zasukali: cvetke so zadušile trnje, lahkomiselnost »ptice« so se ustrašile skrbnega čuvaja — močne volje, in kraška skala je izginila pod rodovitno prstjo...

V Divači na Krasu je zagledal Ernest Mlakar luč sveta dne 9. prosinca l. 1897. Obiščimo ga na njegovem domu, da vidimo, kako je preživel tista blažena leta nedolžnih otrok, ki imajo veselje brez težkih nadlog...

Vroč dan je. Popoldansko solnce z vso silo pripeka in razgreva kraška tla, da puhti vročina kakor iz razbeljene peči. Vse je tiho, le tam na koncu vasi je pravi dirindaj. Pred enonadstropno, z zeleno trto prepreženo hišo je gruča veselih otrok. Lepa, košata murva jim nudi nekaj sence in varstva pred vročino; pa kaj se tudi boji vročine živahna divaška deca! Saj se je tudi niso bali vojaki, ki so imeli prejšnji

teden v divaški okolici orožne vaje — in ravno take vaje imajo otroci sedaj.

Njihov poveljnik — prikupljiv dečko, živih oči, živahnih kretenj, z rdečo turško kapico na glavi, ravno zabičava mladi vojski nekaj posebno važnega. Vidi se mu, da govori kot tak, ki ima oblast, dasiravno vojaški red ni posebno strog, kajti vse kriči kar vprek, da skoraj prevpijejo svojega poveljnika. A to ga ne spravi iz ravnotežja, pač pa ga osupne klic iz hiše: »Ernesto, Ernesto, si že zopet pri igri!«

Kot bi trenil, zapusti poveljnik zvesto čelo in hoče v hišo. A že se prikaže na pragu mož srednjih let, precej močne postave, Ernestov oče. Po vsem soditi mora biti rokodelec, — a kaj bi ugibali, kakšen, saj je tam nad delavnico zapisano z debelimi črkami: J. Mlakar, mizar.

»Dober dan, oče,« ga pozdravimo, »kaj se pa hudujete?«

»Bož ga daj,« nam odgovori skoraj v zadregi. »S temi otroci je res tak križ, cel dan bi samo kričali in okrog skakali, za delo pa ni nobeden. Posebno ta naš Ernesto ne more doma strpeti. Pravo živo srebro vam je. Ali je gori v gozdu, kjer lazi in stiče za vevericami in ptici, ali je pri igrah, ali hodi po vasi, samo doma ne more biti. Zadnjič ga cel dan ni bilo doma, pozno na večer se je prismejal domov z dvema kronicama, ki mu jih je dal neki tujec, ker ga je vodil po jamah. Mislite si, kakšno skrb nam je napravil. Le če se kje cigani pokažejo, potem pridrvi domov in se

skrije pod posteljo, sicer ga pa nikdo ne užene. Zadnjič enkrat sem šel po opravkih v Trst in sem se dal preprostiti, da sem ga vzel s seboj. A sklenil sem, da je bilo to prvič in zadnjič.»

»Kaj vam je pa napravil, ako smem vprašati,« poizvedujemo radovedno.

Ernest milo proseče pogleda očeta, češ, imejte usmiljenje z menoj in ne povejte vsega, a oče nadaljuje:

»Komaj sva dobro prišla v Trst, so padli po njem tržaški pobalini, ker je imel za klobukom slovenski trak. On pa se jih je začel otresati in mahati okoli sebe. Ko bi me ne bilo blizu, ne vem, kaj bi bilo. In takrat sem sklenil: v Trst ga pa ne vzamem nikdar več, pa naj me še tako lepo prosi.«

»Saj tudi ne želim več v Trst,« se oglasi zdaj polglasno Ernest, »Trsta in tistih laških tičev imam za zmeraj dovolj.«

»Seveda jih imaš, menda tudi laških tič. Le pomislite, kaj je zadnjič naredil. Tam-le doli so imeli pri neki hiši papigo, ki je znala samo nekaj laških besed. To ga je strašno peklo. Zakaj je ni gospodar slovensko vzgojil? Oba zaslužita kazen. In kaj si izmisli ta otrok? Z nekim fantom se dogovorita in gresta, ko so bile vsled dežja ceste blatne, k tisti hiši in s cestnim blatom obdelujeta papigo, privezano na drogu. Zdaj si seveda ne upata k hiši. Osem otrok nam je ljubi Bog dal, sedem jih še živi, a nobeden ni tako živ, kot ta. Ne vem, kaj bo z njim.«

Zgodbice o papigi pa Ernest ni maral poslušati. Hitro se je izmuzal in čez nekaj trenutkov se že začuje z vrta nad hišo veselo vriskanje in žvižganje.

»Ali vam nisem pravil,« reče oče, »da je živo srebro. Je že zopet pri svojem delu. Kar naprej bi žvižgal. Pa kako ponosen je na to! Celo na nekega starega moža se je spravil, da ga mora naučiti žvižgati. In res ga je vadil in vadil, a ko je mož že nekaj znal, je umrl. Sedaj ne mara Ernesto nikogar več učiti, ker pravi, da bo potem vsak umrl, kogar bo naučil.«

»Kako je pa s šolo, oče, nemara tudi ne hodi rad?«

»O, v šolo pa rad hodi. Komaj je čakal, da je smel iti. Tudi uči se rad in lahko. Gospod župnik so z njim zelo zadovoljni, ker zlasti krščanskega nauka se najraje uči. Rad bi šel v šolo v mesto, a kdo ga bo vzdrževal?«

»Kaj pa molitev?«

»Tudi tukaj se ne morem prav nič pritožiti. Molil je vedno rad, tudi v cerkev rad hodi, in vsi se čudijo, kako more v cerkvi tako miren ostati. Pridigo si natančno zapomni; bil bi najboljši otrok, ko bi le tako živ ne bil.«

»Ne bojte se, oče, ako ni drugega kot to, ni še hudo. Živahnost še ni hudobija. Veselost je dušno zdravje; da si v otroški lahkomišelnosti izmisli tudi katero neumno, je umevno. Seveda ga morate na napako opozoriti in fant bo ubogal. Dokler bo deček v skrbnih rokah, ne bo nič hudega. Z Bogom, oče, pa Bog vas uslišil!«

In v skrbnih rokah je bil naš Ernest. V Mlakarjevi družini je vladal pristni, krščanski duh; vrhutega je božja Previdnost poslala Ernestu vidnega angela variha v osebi častitega gospoda M....., ki je prišel takrat v Divačo. »Od tu naprej,« piše njegova sestra, »je bil Ernest popolnoma drugačen: miren, dober, ubogljiv. Še rajše je molil, a posebno rad je hodil v cerkev.« Božji Sejavec se je poslužil tega gospoda, da je začel polagati v srce živahnega dečka predragoceno seme prave čednosti. Našel je pripravljeno zemljo, zrahljano vsled vestne domače vzgoje. V tega gospoda je uprl Ernest svoje jasne oči, se učil od njegove gojiti cvetke v srcu, ruvati trnje iz srca. Imel je Ernest to lastnost, da se je duhovnikov oklepal s čudovitim zaupanjem, s prav otroško ljubeznijo in hvaležnostjo. Silno lepe poteze iz takratnega življenja poroča njegov tovariš.

Najljubši Ernestov dom je bila sedaj cerkev. S kakim veseljem je tekal od hiše do hiše in prosil za cvetlice, da jih je znal v cerkev in pomagal cerkovniku krašiti oltarje. Večkrat je zbral po šoli svoje

součence, jih peljal v cerkev in molil z njimi sveti rožni venec.

Njegovo navdušenje za cerkev in cerkvene zadeve se kaže tudi v sledečem dejstvu: Po zgledu odraslih sta se tudi med otroci pojavili dve stranki. Tisti, ki so stopili v prvi tabor, so se imeli za naprednjake; imeli so svojega načelnika. Ernest pa je bil načelnik »katoliške stranke«. Ko so bile v Divači in v bližnjih vaseh volitve, je z največjim veseljem raznašal glasovnice in — ljudskošolski učenec — navduševal gospodarje, naj gredo volit katoliške može.

Leta 1909. se je ustanovila v Divači dekliška Marijina družba. Dvanajstletni Ernest je bil zanjo ves navdušen, vabil je dekleta vanjo in jim pobijal umišljene ugovore. Vse to zveni skoraj neverjetno, a tako poroča takratni gospod župni upravitelj sam.

Silno rad je sodeloval Ernest pri družbenih prireditvah. Svojo vlogo je vedno izvrstno dovršil. Priučeni tvarini je navadno še sam marsikaj smešnega dodal — bil je izredno zabaven in šaljiv — in s svojimi, res dobrimi dovtipi je spravil vse občinstvo v židano voljo. Ljudje so ga radi poslušali in ravno vsled tega so mnogi rajši prišli k prireditvi, kakor da bi šli na ples. S tem je preprečil mnogo zla.

Še ene stvari ne smemo pozabiti, namreč njegovega veselja do angelske službe,

ki jo je opravljal res kot angelček. Ko je bil leta 1909. v Divači sveti misijon, je Ernest stregel pri sv. mašah s tako pobožnostjo, da je eden misijonarjev začuden vprašal župnega upravitelja, kdo je ta otrok? Ko je zvedel, da je fant silno nadarjen in priden in bi šel rad v šolo, a ne more, ker mora oče skrbeti za mnogoštevilno družino, se je misijonar zanj zavzel. Dogovorili so se, da bo deček dobival v misijonski hiši pri Sv. Jožefu nad Celjem hrano brezplačno in tako mogel začeti svoje gimnazijsko učenje, kar se je že jeseni leta 1910. tudi res zgodilo.

Z odličnim uspehom je dovršil prvi gimnazijski razred slovenskih vzporednic v Celju. Akoravno izredno nadarjen, je vendar porabil vsako minuto, tako da bi bil tudi pri slabših zmožnostih zadovoljivo napredoval. A svoje delo je združeval z molitvijo. Vestno je opravljal svoje molitve in se udeleževal svete maše in drugih svečanosti — v svojih zapiskih se spominja zlasti lepe rožnovenske pobožnosti v Celju — tako da je njegova gospodinja večkrat rekla: »Veliko dijakov smo že imeli na stanovanju, a tako pridnega in pobožnega še nikdar, kakor je bil Ernest.«

Koncem šolskega leta je izrazil željo, postati misijonar sv. Vincencija Pavlanskega, in prosil je za sprejem v misijonski zavod pri cerkvi presv. Srca Jezusovega v Ljubljani, kamor je bil z veseljem sprejet.

Za družbenke - begunke!

Po Kranjskem in Štajerskem je z Goriskega mnogo članic Marijine družbe, ki se niso oglasile za vstop v domačo Marijino družbo. Vzroki so različni: nestalnost bivališča, nezadostna preskrba v obleki in obuvalu, oddaljenost od farne cerkve. Največkrat pa se navaja kot vzrok ta, da ne poznajo razmer, da jih domača dekleta celo prezirajo. Priporočamo domačim članicam, posebno predstojništvu, naj skušajo stopiti v zvezo s tujimi družbenicami, naj jih obiskujejo, naj jih polagoma uvedejo v družbo. V nekem kraju je prednica večkrat obiskala vsa zunanja de-

kleta Marijine družbe, povedala jim, kdaj in kje bo shod; dan shoda je poslala k vsaki družbenici par domačih deklet, da so jih uvedle v družbo in jim v cerkvi tudi odkazale prostor. Tako so bile vse zunanje družbenice že pri prvem shodu in po- slej so se čutile povsem domače. Tako se mora delati! Posnemajte! Poznamo pa družbo, ki šteje več sto deklet, a se ni nobena izmed njih potrudila za tuje družbenice, jih celo prezirale in sumničile. To ni sestersko in se ne sme nikjer kaj takega ponavljati. Ljubezen do vseh, posebno do trpečih!

Otrok Marijin.

Spet sem ob tebi, Mati, kot nekdej,
in nate zopet se oko ozira,
in v moji duši spet je blažen raj.

In ure svete duša se spominja,
ko prvokrat ob tebi sem klečala,
ko prvokrat je družbena svetinja
krasila v znak me, da sem tvoje dete.

Vse misli svoje — sneznobeale astre,
sem tebi položila na oltar,
in vso ljubav — krvavo rdeče rože,
sem v tihi sreči ti prinesla v dar.
In vroče sem prisegla v svoji duši,
da nikdar ne ospo se astre bele,
da dan na dan zate v ljubezni
vse rdeče rože bodo cvele.

Življenje vse sem tebi posvetila:
radost in žalost iz detinskih dni,
mladosti prve nade in prevare,

prihodnost vso sem izročila ti.
Ko vsem sem dala, bila sem bogata,
kot da so moji solnca žarki zlati,
in v srcu pela sem visoko pesem,
da me v ljubezni blagoslavlja Mati.

Spet sem pri tebi, Mati, kot nekdej,
in nate zopet se oko ozira
in v moji duši spet je blažen raj.
Prisego spet obnavljam in svoj dar.
In ko oziram se na tvoj oltar,
se zdi mi, kot da je v naravi maj,
saj ga krasi še sneznobeale astre
in rož vseh rdečih še krasi ga žar.

Ti zopet se smehljaš, o Najčistejša,
tvoj blagoslov mi zopet v dušo lije
in z blagoslovom mir in srčni pokoj. —
Kdo je srečnejši kot otrok Marije? —

Bogomila.

Darujmo za misijone!

Slovenci podpiramo veliko dobrih reči, veliko darujemo v dobre namene, a ena stvar je bila dosedaj pri nas splošno precej zanemarjena, delo za misijone. In vendar so potrebe v misijonih tako kričeče, posebno sedaj v vojski in bodo še bolj po vojski, da se moramo tudi tu poboljšati in z večjo vnemo poprijeti misijonskega dela. Nemci, ki so skoro do zadnjega časa spali, so se že zbudili in se pridno gibljejo za misijone; zbudimo se tudi mi! Letos so poslali ljubljanski g. knezoškof svojim duhovnikom kot novoletni pozdrav navdušen oklic, naj se z vso gorečnostjo poprimejo misijonskega dela. Naj bo letošnje leto nekaj začetek velikega misijonskega navdušenja po celi naši domovini od stolnega mesta do zadnje vasi in koč! Naj se to takoj pokaže koncem letošnjega leta! »Bogoljub« naj prinese v zadnji številki veselo

poročilo, da so se naši slovenski misijonski darovi letos znatno, morda prav znatno pomnožili. Zato pa vsi na delo, da se to vresniči!

Da bomo rajši darovali, naj nas nagiba sveto pismo. Pomislimo, naš Gospod in Zveličar sam želi, naj mi, njegovi verniki, podpiramo misijone njegove svete Cerkve. On je naročil apostolom in njihovim naslednikom: »Pojdite po vsem svetu in učite vse narode« (Mat. 28, 19). Toda, kako naj izpolnijo misijonarji to povelje, kako naj oreo v daljne tuje kraje oznanjevat pravo sveto vero, če jih mi ne bomo podpirali? Sami se ne morejo vzdrževati, ker so revni. Darovali so zadosti, če so posvetili svojo osebo, svoje zdravje in svoje življenje v sveti službi; drugo, da jim pomagamo, pa imajo pravico tirjati od nas, če ljubimo našo sveto vero, če želimo, da bi

se vedno dalje širila. Jezusovo povelje je tudi nam namenjeno, misijonarji tudi od nas pričakujejo pomoči. Ali jim jo moremo odreči?

Sveti Pavel nas tudi opominja, naj bomo darežljivi, naj radi darujemo, naj se dolgo siliti ne damo. Tako piše Timoteju (I. Tim. 6, 18, 19): »Bogatim tega sveta zapovej..., naj dobro delajo, naj bogaté na dobrih delih, naj radi dajo (v dobre namene) in z drugimi dele, naj si nabirajo zaklade za podlago v prihodnjem življenju.« Jeruzalemski krščanski občini so razkačeni neverni Judje vzeli in oropali vse premoženje, zato so prišli kristjani v silno potrebo. Sv. Pavel je prosil druge kristjane zanje in je dobil toliko darov, da se je sam čudil, ker take gorečnosti ni pričakoval. Posebno pohvali uboge kristjane v Macedoniji, ki so »čeprav so sami zelo revni, vendar veliko dali iz dobrega srca« (2. Kor. 8, 2).

Taki so bili prvi kristjani! Da, tako goreči so bili, da ih je apostol Pavel moral celo nazaj držati: Stojte, vi prinašate preveč darov, vi ste celo čez svoje premoženje dobrotljivi! (2. Kor. 8, 3). Ali ni lep njihov zgled? Za vse čase bo stala njihova pohvala zapisana v svetem pismu. Ali se more o vas tudi tako reči? Storimo tudi mi tako! Od nas je odvisno, ali bomo enkrat deležni take pohvale od Zveličarja-Sodnika!

V prvi številki letošnjega »Bogoljuba« (str. 29.) smo videli, kako goreče delajo in zbirajo velikanske vsote za svoje krivoverske misijone drugoverci, posebno protestantje. Preberi še enkrat dotične številke in debelo jih podčrtaj, potem pa primerjaj, kaj storimo mi katoličani za svoje misijone! In vendar nas je katoličanov dobrih 100 milijonov več kot protestantov! Ali ni to sramotno za nas, da se damo tako posekati od krivovercev? Ali se ne bo v nas zbudila goreča želja in trden sklep, da moramo to popraviti in sicer takoj po svojih močeh? Nobenega vinarja ne zametujmo! Ko bi vsak katoličan dal samo en vinar za misijone, bi na leto nabrali nad 3 milijone kron več!

* * *

Pri nas imamo najnovejši čas še posebno praktično misijonsko ustanovo: Mi-

sijonsko mašno zvezo, o kateri je »Bogoljub« že dvakrat pisal in jo danes zopet toplo priporoča. Misijonska mašna zveza ima dvojen namen:

a) Da so vsi njeni udje vsak dan deležni duhovnih zakladov sv. maše in zato se opravi za vse ude vsak dan ena sveta maša. Če se pa vpiše posamezna živa oseba, se pa ob njeni smrti opravi še ena sv. maša posebej, ostane pa seveda tudi po smrti deležna sadov vsakdanje svete maše.

b) Kar pa ostane denarja od opravljenih sv. maš, se porabi za sv. misijone. — V Misijonsko mašno zvezo se lahko vpišujejo tudi otroci, ali vojaki na bojišču, ali rajni, tudi cele družine, in sicer lahko vpiše koga tudi kdo drugi brez njegove vednosti. Vsak ud dobi v znamenje, da je sprejet, sprejemnico. Ob njegovi smrti naj se ta pošlje upravnemu odboru, da se takoj opravi za umrlega posebna sv. maša. Udje so dvojni: letni ali ustanovniki. Letni plačujejo vsako leto vsaj 1 K, ustanovniki plačajo enkrat za vselej 10 K. Razen tega plača vsakdo prvič enkratno vpisnino 20 v. Duhovnih koristi vsakdanjih sv. maš postanejo udje takoj deležni, ko darujejo omenjeno udnino. Sv. maše se opravljajo v cerkvi presv. Jezusovega Srca v Ljubljani. Tam se lahko v zakristiji tudi vsak osebno vpiše Ves denar se bo porabil pod škofijskim nadzorstvom za sv. misijone. Ravno zato zasluži ta zveza vse zaupanje. Prvič je domača, slovenska ustanova, daje pa tudi natančen račun o svojem delovanju: koliko se je nabralo in porabilo, prečastitemu knezoškofijstvu ljubljanskemu. Denar se bo porabil takoj po vojski nekaj za domače sv. misijone, posebno po opustošenih župnijah, potem pa predvsem za poganke misijone. Misijonarji sv. Vincencija pa so draže volje sprejeti to prelepo ustanovo pod svojo streho, ne da bi kak vinar zase porabili, ampak da podpirajo to apostolsko domačo ustanovo. Vsa pismena naznanila in darovi ter sprejemnice umrlih udov naj se pošiljajo na naslov: Misijonska mašna zveza v Ljubljani, trg Tabor 12. Na ta naslov naj se tudi zglašuje vsakdo, kdor bi hotel nabiralne pole, da bi nabiral ude. Tudi vsak drug dar za sv. misijone se lahko pošlje na Misijonsko zvezo.

Cerkveni razgled

Slovesno kronanje cesarja Karla v Budimpešti. Po častitljivem cerkvenem obredniku se je izvršilo pred novim letom kronanje cesarja Karla za ogrskega kralja. Izmed zanimivih obredov omenjamo samo to-le: Cesarinca sarica sprejela sv. obhajilo. Slovesno sveto mašo v stolnici je opravil ogrski primas-knez nadškof dr. Černoh. Med sv. mašo sta kralj in kraljica prejela sv. obhajilo po starokrščanski navadi pod obema podobama, t. j. bila sta obhajana s sveto hostijo in sv. rešujo Krvjo iz keliha. Sv. obhajilo jima je podelil kardinal Černoh. Navzoči so bili ganjeni nad pobožnostjo, s katero sta cesar in cesarica najsv. Zakrament. Obraz sta imela zakrit z rokami in zamaknjena sta bila v pobožno molitev. Kelih, iz katerega sta zavžila sveto rešujo Kri, je iz leta 1460. — Izvolitev in potrditev novih vitezov. Kralj je koncem sv. maše izvršil obred, s katerim je bilo potrjenih 12 novih vitezov. To čast so dosegli večinoma vojaki (ranjenci), ki so se odlikovali v vojski. Vsakega se je dotaknil kralj z mečem sv. Štefana ob ramo, kardinal pa je zaklical: »Pojdi v srečo, junak domovine!« — Kralj prisegel na ustavo. Ko je bila slovesnost v cerkvi končana, so vsi zbrani odšli na velik trg Sv. Trojice pred stolnico, kjer je kralj prisegel na ustavo. Kralj je v polnem kraljevskem oblačilu stopil na oder, s križem v levici in s tremi prsti desne roke, povzdignjenimi za prisego pred zbranim ljudstvom prisegel na ustavo. Knez nadškof mu je čital besedilo prisega, kralj je glasno ponavljal. Grmeči pozdravni streli topov in zvonjenje vseh zvonov je proslavljalo veliki trenutek.

V konzistoriju dne 4. decembra je sv. oče v svojem nagovoru poudarjal, da je srečno dovršeno velikansko delo »Codex Juris Canonici« (zakladnica cerkvenega prava). Z delom se je bilo pričelo leta 1904. Glavno nadzorstvo je imelo 16 kardinalov, delavna komisija je pa štela 46 članov (bogoslavcev, svetovalcev, kanonikov i. dr.). Duša vsega dela je pa bil kardinal Gasparri. Celo delo je dovršeno ter ima čez 2000 paragrafov na 1000 straneh. V petih knjigah je obdelana vsa snov. Najbolj zanimiva je druga knjiga (o pravicah klerikov, redovnikov in svetovnikov), dalje tretja knjiga, ki obsega pravna določila o zakramentih, o svetih krajih in časih, o službi božji, postu,

učeniški službi sv. Cerkve, o cerkvenem premoženju in o nadarbinah.

V javnem konzistoriju 7. decembra so prejeli novi kardinali iz rok sv. očeta takozvani baret (kardinalski klobuk). Nakazane so jim bile naslednje naslovne cerkve: Kardinalu Frühwirthu cerkev »SS. Kosma in Damijana«, kardinalu Scapinelli cerkev »hrvatska cerkev sv. Hijeronima«, kardinalom La Fontaine »SS. Nereja in Ahileja«, Sbarati »sv. Silvestra«, Dubourg »Sv. Balbine«, Dubois »Sv. Marije in Aquino«, Ranuzzi »Sv. Priska«, Boggiano »SS. Kvirina in Judite«, Ascalesi »Sv. Kalisto«, Maurin »Sv. Trojice dei Monti«, Georgi »S. Marija in Cosmedin«, Marini »S. Marije in Domenica«.

Zopet novi kardinali. V pomladanskem konzistoriju bo imenovan za kardinala knez Sapieha, knezoškof v Krakovu, ter vatikanski komornik Sili.

Bogoslovci — vojaki. Izmed 3352 bogoslovcev v Nemčiji jih služi 2426 v vojni z orožjem, 406 pa po bolnišnicah. Padlo jih je (oziroma se pogrešajo) 458; v ujetništvu jih je 80. Številna so med njimi odlikovanja: 332 železnih križcev 2 razreda, 2 žel. križca 1. razreda, 80 avstrijskih in drugih odlikovanj, 30 častnih znakov Rdečega križa. Za častnike je bilo povišanih 146 bogoslovcev.

V Nemčiji se pojavlja nevolja med katoliki osobito na Bavarskem in v Porenju, ker se očitno daje prednost protestantom — kadar se gre za važnejše službe in odličnejša mesta. Na flamskem vseučilišču so skoraj sami katoliški dijaki, vendar so nastavili skoraj samo protestantske profesorje.

Zmede v Abesiniji. Abesinski cesar Menelik je določil svojega sna Lidj Yasson za prestolonaslednika. V oporoki je pa še pristavil, da ga izobči, ako bi ne ostal zvest svoji veri. Ker je pa prestolonaslednik postal mohamedanec, je prišlo ljudstvo k abesinskemu metropolitu ter zahtevalo, naj bo Menelikova hči Zeoditu cesarica. Ras Tafari pa dedič prestola. Ljudstvo je tudi prosilo, naj ga metropolit odveže prisega, ki jo je dalo nezvestemu in odpadlemu Menelikovemu sinu. Metropolit je hotel odpadnika pregovoriti, da bi popravil svoj nesrečni korak, ker pa tega ni hotel, ga je izobčil.

Svetniški proces. Kongregacija sv. obredov v Rimu objavlja pismo o svetniški razpravi glede šestih jezuitov, ki so v 17. stoletju v Kanadi prestali kot misijonarji mučeniško smrt.

Avstrijska provincija jezuitskega reda ima točasno 604 člane; od teh je 323 duhovnikov. Izmed 28 hiš je zavod v Inomostu največji, ker šteje 181 članov. Vrhovni predstojnik (general) se nahaja točasno v kraju Jizers v Švici.

Marijine družbe.

Družba Marije milostljive v Trstu. Kakor blisk se je raznesel med družbenice tri dni pred novim letom vesel glas: Monsignor Fr. Kosec, stolni kanonik sv. Justa, komornik sv. očeta, bivši voditelj naše družbe, želi opraviti 1. januarja z l a t o m a š o v naši sredi v armenski cerkvi. Glasilo se je torej: na delo! Sijonski odsek se je lotil cerkvice in družbenega oltarja. Z zelenjem je bila kmalu opletena cerkvice in vhod. Nad vrati se je zalesketal

to slovesnost. Sedanji voditelj je obračal na slavljenca besede in skrivnost noveletnega evangelija: »Mu je bilo dano ime Jezus«: Kristus živi in deluje v svojih duhovnikih. Skrivnost obrezovanja je predpoda dedščine nanje, ki se glasi — odpoved. Slavljenec, ki se je 18 let neumorno trudil po raznih težavnih župnijah hrvaške in slovenske Istre, 17 let služboval v tržaški okolici, ki sedaj že 13 let pregleduje in rešuje cerkvene račune, zakopan po več ur dnevno med prašnimi listinami, še star in bolan, ki je znal goreče z mladeniško navdušenostjo govoriti — družba hrani mu za to hvaležen spomin — in učeno pisati, si gledé življenja in delovanja preteklih dni ne more ničesa očitati. Potolažen gleda lahko na svoja leta nazaj. Sledila je ura za duhovnike; mogočno je zadonela zahvalna pesem in z blagoslovom z Najsvetejšim, katerega nam je podelil slavljenec, smo sklenili to pomenljivo slavnost, katero uvrstimo med druge lepe spomine iz našega družbenega življenja. Sivola-

Padli junaki.

Karel Gornik

Jožef Pešl

Anton Goričan

Jožef Goričan

Prva dva iz šentilske župnije, druga dva s Prihove (Štajarsko).

napis: »Z ljubljnim Sinom blagoslovi Te Mati Marija!« Oltar je bil nadel svojo praznično obleko kakor ob dnevih Marije brezmadežne in milostljive. Ono jutro ob 6. uri je zasijala cerkvice v neštevilnih lučicah. Evharistični odsek je izdal besedo: skupno obhajilo za slavljenca! 230 nevest je že pripravljenih, da dočakajo svojega Ženina z lučico in oljem v lampici. Tudi odsek sv. Cecilije ni hotel zaostati. Slovesno in ganljivo je donela Hladnikova maša in pripravljala srca k sv. skrivnostim, katere je obhajal zlatomašnik z upognjeno postavo, negotovim korakom, toda s svežim duhom. »Stopam pred Gospoda, ki razveseljuje mojo mladost,« je molil upravičeno. Našim družbenicam je čas v jutranjih urah ozko odmerjen, ker treba k stanovskim dolžnostim. Zato smo se sešli popoldne v naši ljubljni cerkvi k uri češčenja, da zaključimo dostojno

semu zlatomašniku pa kličemo: Do biseri e maše in do poznih let naj ga Bog živi! — Op. ur.: Za sliko g. zlatomašnika je v tej številki prepozno. V prihodnji številki pa z veseljem. A želeli bi bilo večjega originala, drugače se ne naredi dobro.

Novomeška dijaška kongregacija. Vojska nam je pobrala kakih 60 udov. In sicer so bili ti fantje skoro najboljši. Človek bi si mislil, da bo šlo z družbo sedaj rakovo pot; toda ne. Res je, da ni tolikega življenja kot v miru, a kaj, ko ni skoro nič višješolcev. Število vseh dijakov na celi gimnaziji znaša okoli 150. In izmed teh jih je nad 100 v kongregaciji. Lepo število! (Vsa čast! Ur.) Imamo tudi dva odseka: evharistični in abstinenčni. Shod imamo vsak teden, in sicer višja šola posebej in nižja tudi posebej. Pri tem sestanku govore vedno vč. gosp. voditelj

sami. Pri mesečnih shodih pa imajo tovariši sami govore in tudi deklamatorji ne zaostajajo. Ker pa vemo, da je čas zlato, nam pa med »pavzo« kapelnik s svojimi mladimi goslarji katero zaigra. Torej čas prav dobro izpolnimo. — 21. grudna smo imeli žalno-slavnosten shod v spomin umrlemu cesarju Francu Jožefu, pri katerem je nastopilo več govornikov.

Cerkije pri Kranju. Vsemogočni je poklical k Sebi prvo prednico naše dekliske Marijine družbe, Marijo Urh. Zgodilo se je nenadoma. A našel jo je pripravljen, ker je pristopala vsaki dan k božji mizi in tako tudi v jutru istega dneva. Živela je tiho, skromno življenje. Božja čast in čast Marijine družbe ji je bila najbolj pri srcu. Vse vrline, ki dičijo pravo Marijino hčer, so bile združene v njeni lepi duši. Bila je tudi mnogoletna pevka. Ob nedeljah in praznikih ga je proslavljala s petjem pri celodnevni službi božji. Zatorej trdno upamo, da je sedaj On njeno najlepše plačilo.

Ribno pri Bledu. Dne 16. novembra je umrla po dolgi in mučni bolezni, pogostokrat previšena s sv. zakramenti članica Marijine družbe Frančiška Fajfar v 18. letu starosti. Mlada cvetka, a polna zlahtnega sadu. Imela je krasen pogreb. — Zapustila nas bo tudi prednica, ki je bila vestna v izpolnjevanju svojih dolžnosti. Treba ji bo vredne naslednice.

Mirnapeč. Od 4. do 8. decembra smo imele duhovne vaje, ki so jih vodili preč. g. p. Birk iz Ljubljane. Ob sklepu je bilo skupno obhajilo, sprejem novih članic (25) in obnovitev posvečenja. — V Marijini družbi je bilo tudi nekaj plev, ki smo jih ob tej priliki izpihali. Vejač pa stoji še vedno pripravljen; na njem je razločen napis: Zrno v družbo, pléve vetru! V duhovnih vajah se je naša družba prerodila in taka mora ostati!

Prečina. Naša dekliska Marijina družba je praznovala svojo prvo desetletnico z duhovnimi vajami, ki jih je z veliko vnemo vodil preč. g. Vinko Krivec C. M. — Vseh je bilo doslej sprejetih 283; od teh je bilo 60 izbrisanih, 35 se jih je omožilo, 4 so stopile v samostan, v večnost jih je šlo 11. Zdaj šteje družba 170 članic. V družbi delujejo štirje odseki: evharistični, abstinenčni, cvetlični in odsek za ročna dela. Abstinenčni ima le 35 udov. Število »Bogoljubov« se je pomnožilo od lani za dvajset.

S Prema. Eno najboljših družabnic, delavno in za cerkev vneto, je Bog v svoji previdnosti naglo poklical pred sodnji stol. Zgodila se je strašna nesreča. Z vojaškim revolverjem, ki ga je po neprevidnosti popustil trenski vojak, se je poigraval 15letni fant. Ne-

sreča je hotela, da je postala žrtev te lahko-mišljenosti pridna dekle Marija Kovačič iz Smerij. Zadeta v oko se je zgrudila mrtva, brez vsakega vzdih. Ob osmini smo darovali zanjo sv. obhajilo, molili zanjo uro molitve. Lep pogreb in obilne molitve so priča, da ljubezen Marijinih družabnic s smrtjo ne neha. — Poslani paket »Bogoljuba« ni zadoščal; letos jih naročimo še enkrat toliko, saj je berilo v njem res prijetno in koristno. V družbi smo ustanovili evharistični odsek, z novim letom ustanovimo odsek, ki bo nabiral prispevke za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda.

Rojan (Trst). Na praznik Matere božje »od zdravja«, dne 21. novembra, se je ustanovil v naši družbi evharistični odsek. 33 se jih je vpisalo iz dekliske, 14 pa iz ženske Marijine družbe. — Slovesni sprejem v deklisko in žensko Marijino družbo se je vršil na glavni družbeni praznik, dne 8. decembra. Po lepem nagovoru je sprejel preč. gosp. kanonik Ivan Slavec 7 novink v deklisko, 1 v žensko Marijino družbo. — Po končani slovesnosti v cerkvi je bil v Marijinem domu občni zbor. Uprizorila se je nato kratka igra v treh dejanjih: »Sveta Cita«. — O božičnih praznikih pa je priredila družba štiri veselice: dne 26. in 31. decembra ter dne 1. in 6. januarja. Pri tretji veselici nam je preč. g. kanonik L. Slavec na podlagi skioptičnih slik zanimivo predaval o življenju Jezusovem. Želeti bi bilo, da družba pogostokrat priredi take veselice in tako poskrbi za pošteno zabavo župljanov.

Semič. Življenje naše dekliske Marijine družbe je bilo v preteklem letu redno. Imeli smo tridnevne duhovne vaje, vsak mesec sejo predstojništva in shod. V maju je bil shod pri Mariji na Smuku, koncem tega mesca pa skupna vojna pobožnost s podzemeljsko Marijino družbo v Kloštru za srečen izid vojske. Skupno sv. obhajilo je družba darovala enkrat za sv. očeta, enkrat za vojake na bojišču in enkrat za padle vojake. — Pri skupnih obhajilih hočemo uvesti tudi pri nas vzoren red. — Lani smo sklenili, da bomo poživili odseke, kar smo res deloma storili, zlasti pri treznostnem odseku, v katerega se je nanovo vpisalo 47 članic, ki, kot upamo, dano besedo tudi drže. — V preteklem letu je bilo izključenih iz družbe 12 članic; novih je bilo sprejetih 57; omožilo se jih je 5; umrla je 1 — tako da šteje družba koncem leta 385 članic. — Po družbi se je v tem letu uvedel v fari Vincencijev patronat. Predstojništvo je zbralo doslej za vzgojo zanamarnjenih otrok in zlasti sirot do 700 kron.

Središče. 8. decembra 1916 je preteklo 15 let, kar se je v naši župniji ustanovila Marijina

družba. Proslavile smo svojo petnajstletnico 8. decembra v cerkvi s slovesnim sv. obhajilom predpoldne, s slovesnim sprejemom novih članic in posvečenjem popoldne. — 7. januarja je bilo nadaljevanje slovesnosti. Pred okusno okrašenim kipom Brezmadežne je govoril č. g. kaplan-voditelj o pomenu Marijine družbe za našo župnijo. Zapele smo »Pozdrav Brezmadežni«. Zahvaljevale Brezmadežno in ji obljubljale: »Dokler se zadnji dih glasi, pod tvojo smo zastavo vsi!«

Blače na Zili. Žalostno, srce vsakega vnetega častilca Matere božje pretresajoče poročilo pošiljam, namreč da se je tukajšnja Marijina dekleška družba po dveletnem obstanku razdrla. Tega je bila kriva trma, nepokorščina, nesložnost, sovražno vedenje enih do drugih, nevoščljivost zaradi cerkvenega petja in napuh, posebno pa posveten duh mnogih družbenic. Vsako opominjevanje in žuganje od strani vodnika nič ni pomagalo. Rajše so se mnoge odpovedale službi nebeške Kraljice in prelomile slovesno storjeno obljubo, kakor da bi zapustile svojo trdovratnost in svoje nake. Morda, da bodo zdaj bolj srečne brez Marijine družbe! Morda to objavite v svarilo drugim družbam! — H. Smažik, vodnik in župnik.

S Preloke pri Vinici. Na praznik Brezmadežne je bila pri nas ustanovljena dekleška Marijina družba. Ko so pred par leti začeli ljudje naročevati razne naše časopise, kar je bilo prej neznano, je tudi »Bogoljub« prišel med nas dekleta. Vesele smo ga bile. Čitale smo v njem, kako se po drugih slovenskih župnijah razvijajo dekleške Marijine družbe, in žalost nas je obšla, da tudi me nimamo kaj enakega. Sklenile smo, da mora tudi pri nas nastati Marijina družba. Ko je nam še naš vodnik s prižnice spregovoril nekaj bodrilnih besedi in ko je prišla dekleška Marijina družba iz Novigrada na Hrvaškem k nam na božjo pot in izlet, tedaj se je naš sklep še bolj utrdil. Na Marijin praznik popoldne je bilo 42 deklet sprejetih v Marijino družbo. Ob tej priliki je imel krasen nagovor č. g. župnik iz Priljšča na Hrvaškem v lepem hrvaškem jeziku. Slovesnost je bila spodbudna. Kaj takega Preločani še niso videli.

Čirkovce na Dravskem polju. Dekleška Marijina družba je praznovala dne 8. decembra prvo desetletnico. V ta namen so nam naši gospodje priredili tridnevne duhovne vaje, ki sta jih vodila veleč. gg. lazarista Zorko in Klančnik iz Celja. Ob sklepu je bilo na novo sprejetih nad 30 deklet; vseh skupaj nas je sedaj 250. Bog nam daj tudi zanaprej svoj blagoslov!

Dovje. Dne 8. decembra je bilo sprejetih 8 deklet v Marijino družbo. Malo jih je, pa upamo, da bodo vse delale čast družbi Brezmadežne.

Kresnice. Dne 8. decembra smo obhajali desetletnico dekleške Marijine družbe — času primerno. Oltar Brezmadežne je bil lepo okrašen z venci in cveticami. Skupno sv. obhajilo družbe in Marijinega vrtca, shod in petje — in stopili smo v drugo desetletnico. Kdo jo bo dočakal?

Št. Jakob v Rožu (Koroško). Glavni družbeni praznik 8. decembra smo obhajali prav slovesno, za kar se posebno zahvaljujemo preč. g. dr. Arnejcu iz Celovca, ki so sedaj že tretjič v enem letu obiskali našo družbo. Naša družba šteje sedaj 78 udov, 3 goste in 2 kandidatini. Število se je zmanjšalo, ker so v Št. Ilju ustanovili novo Marijino družbo, kamor je od nas odstopilo 22 članic in 2 kandidatini. Dve članici sta se omožili, 1 je prostovoljno izstopila, na novo jih je vstopilo 10. Odseki pridno delujejo. Pohvalno omenjamo evharistični odsek; abstinenčni ima 16 udov I. stopnje in 30 udov II. stopnje. Misijonski in dobrodelni odsek je nabral 711 K. Za knjižico »Očenaš« smo za begunce nabrali 150 K. Skozi vse leto pridno molimo za domovino, za trpeče vojake in za ohranitev sv. vere.

Sv. Križ pri Litiji. Marijina družba se hvaležno spominja † g. Jožefa Bulovca, vnetega voditelja M. D. in pridnega agitatorja za dobre časopise, zlasti za »Bogoljuba«. Bog usliši željo, ki jo je pokojni g. Jožef tolikrat ponavljal: Da se enkrat vidimo v nebesih!

Marijinim hčeram iz Kronberga pri Gorici piše prednica Jožefa Hvalič, sedaj begunka v Šenkirhnu na Nizjem Avstrijskem (Schönkirchen 34, Nied. Öst.). Opoiminja jih, naj bodo vdane v božjo voljo kakor Marija, ki je tudi okušala trpko usodo beguncev. Prosi jih, naj ne pozabijo naukov in opominov svojega dobrega g. voditelja. Ne pozabite tudi v tujini, da ste hčere Marijne; če vam je mogoče, se tudi v tujini udeležujte shodov. Ostanite povsod zveste, ponižne, poštene in goreče molite, da bo kmalu zasijala zarja miru in ljubezni med narodi.

Brežice. Naša Marijina družba čedaljebolj veselo napreduje. Na praznik Brezmadežne je bilo sprejetih 27 deklet, vseh skupaj nas je 94. Pred praznikom smo imeli tridnevno, kjer so nam g. voditelj podali mnogo lepih naukov. Zapomnimo si posebno njih besede: V fari se mora čutiti, da družba ni samo na popirju!

Čadram. V naših mladinskih družbah vlada novo življenje. Dekleška družba šteje 239 članic, mladeniška pa 44 vrlih, neustrašenih

fantov. 17 izmed njih jih je odšlo na bojno polje. Dva sta že žrtvovala svoje mlado življenje za domovino: Leskovar Franc v tirolskih hribih, Pinter Anton pa v petrovaradinski bolnišnici. Tudi doma v dekliški družbi smrt ni prizanašala. Umrle so vrle članice: Leskovar Marija, Kušar Ana, Dečer Marija, Podgrajšek Antonija, Justinek Agata, vse v šestih mesecih v najlepši starosti 20—30 let. Posebej moramo omeniti Marjeto Oblonšek. Njeno angelsko čisto življenje, njena prav Jobova potrpežljivost v bolezni, spodbudno prejemanje sv. zakramentov, njena skrb za procvit družbe naj bo drugim družabnicam v posnemo. — »Bogoljuba« bomo prejeli v novem letu v 80 izvodih; dosedaj jih je prihajalo samo 35 pod skupnim zavitkom. Vsa čast pridnim razširjevalkam, in še naprej na delo za dobre knjige in časopise!

Cerkle na Gorenjskem. Vsemogočni je poklical k Sebi prvo prednico naše Marijine družbe Marijo Urh. Zgodilo se je nena doma. A našel jo je pripravljeno, ker je pristopala vsak dan k Njegovi sv. mizi in tako tudi v jutru istega dneva. Živela je tiho, skromno življenje. Vse vrline, ki dičijo pravo Marijino hčer, so bile združene v njeni lepi duši. Bila je tudi mnogoletna pevka. Ob nedeljah in praznikih Ga je proslavljala s petjem pri celodnevni službi božji.

Prevalje (Kor.). Iz dolgega dopisa nekaj podatkov: V preteklem letu smo imeli dvakrat sprejem. 25. marca je bilo sprejetih 10 deklet, 8. dec. pa 12, kar kaže, da družba napreduje. Ob Marijinih praznikih imajo članice molitveno uro pred izpostavljenim Najsvetejšim do 6. ure zvečer. Odseki dosti dobro delujejo. Le pogumno naprej! Brez sovražnikov tudi naša družba ni. Svet je pač vedno dobro sovražil in slabo zaničeval.

Ribno. Dne 5. jan. t. l. je umrla Angela Ferjan, gojenka Liechtenthurnovega zavoda v Ljubljani. Dobro vzgojena deklica je lepo živela, lepo umrla in imela lep pogreb. (Prihodnjič več.)

Nova štifta (Štaj.). Proti koncu lanskega leta je umrl zvest naročnik in bravec »Bogoljuba« organist Aleks Rotar. Blagemu krščanskemu možu večni pokoj!

Trebelno. Praznik Brezmadežne je bil lep. Dekleta M. D. so se pripravljale nanj s štiridnevniimi duhovnimi vajami. Popoldne je bil sprejem novih članic po velč. g. dekanu Plančiču.

Kostanjeviškim družabnicam s Krasa piše njih prednica: Marija je še vedno naša skrbna mati, ki pazi na svoje otroke ter jih blagoslavlja, naj bodo kjerkoli že. Naša mati je Ma-

rija tudi sedaj ob uri trpljenja. Ne pozabimo: Čim večje bo naše trpljenje, tem večje bo naše veselje, ko se bomo zopet zbrale pri Marijinem oltarčku na naši mili Kostanjevici.

Hoče (Št.). Umrli sta Antonija Staudekar, dolgoletna tretjerednica, stara 73 let. — V Marijino družbo je bilo dne 8. decembra sprejetih 7 deklet in 1 mladenič.

Spominjajte se umrlih!

Ana Možina, Šmarje na Dolenjskem.

Franciška Zgonec, Šmarje na Dolenjskem.

Marija Gerden, Sv. Jakob v Ljubljani.

Amalija Kusman, " "

Jera Indof, " "

Marija Petek iz Boštanja.

Raznoterosti.

Smrtna kosa. V uršulinskem samostanu v Škofji Loki je umrla učiteljica meščanske šole č. M. Cirila Gerčar. Pogreb je bil 28. decembra, na god nedolžnih otrok. — V Stomažu na Goriškem je umrl 5. januarja župnik gosp. Alfonz Poljšak, ki je služboval tam celih 32 let ter ves čas vneto skrbel za dušni in telesni blagor občanov. Opravljal je dalj časa tudi učiteljsko službo. Poslovilni govor ob pogrebu je imel črniški dekan g. Al. Novek. — V uršulinskem samostanu v Škofji Loki je umrla nedavno č. M. Julijana Kalan. Pokojnica, ki je napravila redovno obljubo l. 1891., je bila dalje časa učiteljica na zunanji in notranji dekliški šoli, zadnja leta pa je delovala na zasebnem učiteljskem uršulink. Pokoj duši! — Na Breznici je bil pokopan na sveti dan vojni kurat č. g. Jožef Bulovec. Prepeljali so ga bili iz Gradca — ker je želel umreti na svojem domu. Skrbnemu dušnemu pastirju večni mir!

— **P. Placid Fabiani**, provincial frančiškanski v Ljubljani, je obhajal 25. dec. l. 1916. svojo 70letnico čil in zdrav. P. Placid je znan in priljubljen pri meščanskih in visokih krogih zlasti kot vnet spovednik. Samo Bogu je znano, koliko je ta skromni sin sv. Frančiška deloval za napredek svojega reda, s koliko skrbjo je zidal cerkev na Viču, koliko umirajočih je spravil z Bogom. Omenimo še, da se sedaj posebno mnogo trudi za zgradbo prostorne cerkve v Spodnji Šiški. Ob njegovi 70letnici naj bi se dobra srca ogrela za to velevažno podjetje, ki je nujno potrebno za razcvit srščanskega življenja v novi Ljubljani.

Misijonski praznik. Kljub grozotam svetovne vojske se misijonska misel po Avstriji in Nemčiji čedalje bolj širi in utrjuje. Ta vtis smo dobili, da se je ne le katoliško časopisje, marveč da so se tudi škofje po Avstriji in

Nemčiji z večjo vneto oprijeli tega vzvišenega dela. Novi misijonski časopisi vstajajo, nova društva se snujejo, novo navdušenje prihaja med katoliške kroge. Voditelj »Dejanja sv. Detinstva«, tistega društva, ki je doslej tekoma dolgi let že milijone in milijone žrtvovalo za izpreobrnitev poganškega sveta, se tega novega pokreta veseli, veseli tembolj, ker je prepričan, da se bo sedaj zanimanje za namene, ki jih zasleduje »Dejanje sv. Detinstva«, razširilo in pospešilo zlasti med duhovščino, in po nji med dobrimi verniki. — V Ljubljani smo imeli vsako leto »detinstveno« slavnost in pobožnost dne 28. decembra v uršulinski cerkvi. Tudi minulega 28. decembra smo god Nedolžnih otrok proslavili s sv. mašo, ki se je darovala za žive člane »Dejanja sv. Detinstva«, ter s popoldansko službo božjo, pri kateri je letos nastopil kot cerkveni govornik gosp. kanonik Iga. Nadrah. Razložil je zbrani mladini in pobožnim vernikom, kako se ravno z misijonsko vneto vzbujajo, goji, neti in utrjuje krščanska vera, upanje in ljubezen, kako se s samozatajevanjem in s tem, kar si človek pritrga iz ljubezni do bližnjega, utrdi in krepki značaj. — Po govoru je bil slovesen blagoslov mladine, nato pa litanije z azistenco.

Tako je ta domači, mladeniški praznik, ki ima namen širiti med ljubljansko mladino misijonsko zanimanje, postal nekak misijonski praznik. Da se je ta slovesnost v toliki meri udomačila in priljubila, je mnogo pripomoglo tudi sodelovanje č. cerkvenega in samostanskega predstojnika. Tako lepo in umetno izpeljane električne razsvetljave menda ni nikjer, kakor na glavnem oltarju uršulinske cerkve. Ubrano božično petje ob mojstrskem spremljevanju mogočnih orgel vabi in mika mlado in staro. — Naj veljajo te besede v zahvalo vsem, ki so povelicali to misijonsko službo božjo, obenem pa v povzdigo in razširjanje prekornostne in Bogu ljubega »Dejanja sv. Detinstva«!

Voditelj.

Dobre knjige.

Iz moje celice. Tako je naslov zbirke pesmi naše pesnice Matere Elizabete Kremžar, ki je ravnokar dotiskana. Zbirka obsega 83 pesmi, razdeljenih v štiri oddelke: 1. V svitu večne luči. 2. Rosa mystica (Roža skrivnostna). 3. Med limbarji. 4. Kjer mirte cveto. — Knjižica se dobi na prodaj v uršulinskem samostanu v Ljubljani in stane nevezana 2 K 20 vin., vezana 3 K 80 vin. Lepa zbirka je. Take zbirke nabožnih pesmi Slovenci še nismo imeli. Več o njej spregovorimo prihodnjič.

Kruh življenja. Štirideset različnih obhajilnih molitev, primernih svetim časom cerkvenega leta. Po L. Soengenu preveli goriški bogoslovci. Po pomnoženi izdaji priredil Andrej Zupanc, stolni kaplan v Ljubljani. Založila Katoliška bukvarna. Cena vezanemu molitveniku 3 K. — Malokateri molitvenik je bil kdaj tako potreben kakor pričujoči. Klic papeža Leona XIII., posebno pa določba Pija X. o pogostem svetem obhajilu je obrodila obilne sadove. Vedno več je vernikov, ki se vsak dan ali vsaj pogosto krepčajo ob mizi Gospodovi. Molitvenik nam pokliče najprej v spomin odloke sv. Stolice o pogostem sv. obhajilu, nam pojasni nato zahteve in lahke pogoje pogostega sv. obhajila. Nato sledijo najpotrebnejše molitve in tri svete maše. Za tem pa velika izbira obhajilnih molitev, ki se prilegajo raznim dobam cerkvenega leta. Molitvenik obsega 560 strani, pa je oblika kljub takemu obsegu zelo priročna in prikupna. Vsled krasne vsebine in velike izbire primernih obhajilnih molitev je razširjen nemški izvirnik tega molitvenika že v mnogo stotisoč izvodih, ker je izšlo v par letih nad 30 izdaj. Da bodo tudi verni Slovenci sprejeli ta molitvenik z veseljem in ljubeznijo, ni dvoma. Molitvenik ima lično vezavo, dobil se bo pa med vojsko samo z rdečo obrezo.

Pravilni naslovi za ujetnike v Rusiji.

Nekateri naši ujetniki v Rusiji pišejo domov karte, na katerih je naslov za nazaj pisan s cirilico v ruskem jeziku. Preprosti ljudje zato ne morejo napraviti pravilnega naslova, in posledica je, da ujetnik nobene karte ne dobi. Kdor si ne ve pomagati, naj se obrne na podpisanega. Pošlje naj dotično karto in naj naznani, koliko kart z naslovi hoče imeti. Podpisani oskrbi tudi pravilno odpošiljanje denarja in paketov za ujetnike. V tem slučaju je pa potrebno naznani številko regimenta in kompanije, pri kateri je ujetnik služil, preden je bil ujet. Napravi se vse brezplačno. — Gregorij Potokar, župnik v Bočni, p. Gornjičgrad, Štajarsko.

Za sprejem sirot

se je na zadnji poziv »Bogoljuba« priglasilo mnogo oseb, oziroma družin. Vendar moramo danes popraviti misel, ki je bila zadnjič zapisana, da bi namreč otroke jemali iz sirotišč. Sirotišča, kolikor so jih sprejela, jih ne dajo ven, četudi nobeden zanje ne plačuje; se že z

drugimi vred preživé. — Dalje je treba opomniti to-le: Zelo hvalevredno delo je, kdor sprejme kako siroto iz usmiljenja. Da bo otrok tudi pri delu pomagal, to se razume. Da bi pa samó zato otroka dobili, da bi imeli zastoj delavca, to pa ni namen tega posredovanja. Po 12. letu je vsakega otroka lahko kam spraviti, ker vsak že toliko zasluži, da se lahko preživi. Društvo »Dobrodelnost« je oddalo vse priglasé Patronatu sv. Vincencija, ki sirote oddaja. — Nekaj oseb pa se je ponudilo tudi, da hočejo za sirote plačevati. Izmed drugih naj bo tukaj éno tako pismo:

Prosim, sporočite v »Bogoljubu«, koliko bi bila mesečna plača za enega takšnega sirotka, kot ste zadnjič omenili v »Bogoljubu«. V srce se mi smilijo ubogi malčki, in ée mi bodo le pripuščale denarne moči, bodem za enega poskrbela.

Družbenka iz T.

Ljubljanski odsek društva »Dobrodelnost« se zahvaljuje vsem preblagim dobrotnikom, ki ste za božič, ta praznik božje ljubezni, pomagali pripraviti božičnico revnim sirotam, tem bratcem in sestricam revnega božjega Deteta. Vaša krščanska ljubezen nam je pomagala obdariti kakšnih 550 sirot in kakšnih 150 celoma ali deloma obleči in obuti. Otroci molijo za vas! Bog vam povrni, kar ste storili iz ljubezni do njega!

V molítev se priporočajo:

Marijina hči za žmago v hudih skušnjavah zoper čistost ter napredovanje v éednostih. — Neka oseba svojega bolnega očeta ter brata-vojaka na bojišču. — Marijina hči za žmago v skušnjavah, svoja dva brata-vojaka in neko neubogljivo deklico za spreobrnjenje. — Neka na živcih bolna oseba, ki je prišla ob dušni mir. — Neka oseba za dušno in telesno zdravje. — Neka oseba svoje tri brate, ki so zašli na kriva pota. — Marijina hči svojega dušnega vodnika. — Marijina hči za božji blagoslov na duši in na telesu. — Dve družini. — Vse še ne uslišane prošnje.

Zahvale.

Marijina hči se zahvaljuje Brezmadežni in sv. Antonu za čudovito, proti vsemu pričakovanju zdravnikov zadobljeno zdravje na umu. — M. P. presv. Srcu Jezusovemu in sv. Antonu Pad. za uslišano prošnjo. — J. Krajnik Mariji Pomočnici za neko uslišano prošnjo. — Marija Bruse presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji in sv. Antonu za ozdravljenje rok in nog

po opravljeni devetdnevnici. — Neža Česen presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu ter Antonu Mart. Slomšek za uslišanje v dušnih in telesnih potrebah. — Marijina hči presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu in vsem svetnikom za obilno pomoč v važni zadevi. — Elizabeta Anderluh Mariji Petrovski in sv. Antonu za ozdravljenje hude bolezni. — M. K. Materi božji in sv. Antonu, ker je bila obvarovana velike nesreče pri živini. — P. Vorjuc presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Antonu ter sv. Martinu za ozdravljenje neke osebe. — M. P. presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu in sv. Antonu Pad. za večkratno uslišane prošnje po opravljeni pobožnosti devetih torkov. — Neka oseba Brezmadežni za ozdravljenje neke zelo boine osebe. — L. S. se zahvaljuje svetogorski Materi božji za dobljeno zdravje. — A. G. brezmadežni Devici za pomoč v veliki potrebi. — Marija Kožuh iz Škofje Loke se zahvaljuje žalostni Materi božji in sv. Antonu za rešenje iz hudih stisk. — Marijina hči Materi božji za pomoč v hudih dušnih in telesnih stiskah.

Darovi.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali éé. gg voditelji: Ign. Zaplotnik, katehet v Ljubljani, 20 K; P. Oto Kocjan, katehet v Kamniku, 140 K; župni urad Brezovica 17 K; Ant. Anžič, katehet (deška šola) v Škofji Loki, 32 K; Fr. Kokel, kaplan v Zagorju o. S., 22 K 26 vin.; Iv. Vindišar, kaplan v Semiču (II. zb.), 12 K; Alojzij Tome, kaplan v Mokronogu, 60 K; Jak. Benedičič, župnik v Črnem vrhu, 19 K; A. Pavlin, župnik pri Sv. Katarini, 17 K 32 vin.; V. Turk, kaplan, Gorje, 5 K; Evg. Rakovec, župnik v Boštanju, 28 K; Fr. Rupnik, kaplan, Hrenovce, 4 K 20 vin.; L. Schiffrer, župnik v Žalini, 22 K; Iv. Pucelj, kaplan v Šmarjeti, 15 K 30 vin.; Zavod ub. éš. sester v Šmihelu 35 K; Dominik Janež, župnik, Studeno, 53 K; zbirka v uršulinski cerkvi v Ljubljani na »Detinstveni praznik« 28. nov. 1916 22 K 27 vin.; Janko Petrič, mestni župnik šentpeterski v Ljubljani, 46 K; P. Rafael Grobljar O. T., katehet v Ljubljani, 6 K 53 vin.; Fr. Koželj, župnik v Zapo-gah, 3 K; Ign. Zupan, kaplan, Prevalje na Koroškem, 20 K; Fr. Bleiweis, župnik v Mošnjah, 13 K; P. Valerian Učak, D. T., župnik, Podzemelj, 10 K; svetnik S. Zupan, župnik na Ježici, 50 K; Karel Čerin, spiritual v Škofji Loki (notr. šola), 80 K; Ludovik Lederhas, katehet uršulinskih zunanjih šol v Škofji Loki, 250 K; M. Škerbec, katehet na c. kr. deški vadnici v Ljubljani, 24 K (II. zbirka); Fr. Lončar, kaplan v Št. Jerneju, 11 K (II. zbirka); Jakob Širaj,

kaplan pri D. M. v Polju, 16 K; J. Müller, župnik pri D. M. v Polju, 46 K 20 vin.; Janko Borštnar, župnik, Sv. Gora nad Litijo, 15 K 20 vin.; Pavlin Bitnar, kaplan, Podzemelj, 20 K; Karel Zajc, kurač, Matenjavas, 40 K; župnijski urad Prečina 30 K; župni urad Brezovica 17 K; Čenčič Jožefa iz Središča 3 K; župnija Škocijan pri Turjaku 24 K; Anžič Ant., katehet na deški šoli v Škofji Loki (II. zbirka), 12 K; Fr. Kokel, kaplan, Zagorje ob Savi, 22 K 26 vin.; Iv Vindišar, kaplan v Semiču, 12 K (II. zbirka); Tomé Alojzij, kaplan v Mokronogu, 60 K; Benedičič Jakob, župnik, Črni vrh nad Polhovim Gradcem, 19 K; Pavlin Andrej, župnik pri Sv. Katarini, 17 K 32 vin.; Učakar Fr., kaplan na Brezovici pri Ljubljani, 17 K; Viktor Turk, kaplan v Gorjah, 5 K (II. zbirka).

Za najpotrebnejše misijone. Val. Sok, št. Vid na Glini, 8 K; Marija Rebol, Hraše, 30 K; Mihael Plemenitaš, Ivje, 50 K; neimenovan iz Smlednika 6 K.

Za kruh sv. Antona. Neimenovana v Sebeljah 12 K; neimenovan z Murskega polja 3 krone; Marija Zaplotnik 5 K; kaplan Tensunder 6 K 70 vin.; Vaa 20 K; Martin Rampre, Stoprce, 20 K; Marija Starc 5 K; Franc Orehovec, Hamborn, 4 K; Marija Pišek, Hamborn, 7 K.

Za afrikanke misijone. Neimenovani 200 kron; župnija Škocijan pri Turjaku 11 K 10 v.; Jozefa Benegalija 6 K; po † Franc Medved, št. Vid pri Zatičini, 50 K.

Za misijone sploh. Naročniki »Bogoljuba« na Ljubnem, Štajarsko, 10 K; Terezija Mlakar, Kozaršče, 10 K; neimenovan 5 K.

Za bosenske misijone. M. Ulčnik, župnik v Doliču, 10 K; Marija Plevel, Velesovo, 20 K.

Za bolgarske misijone: Fr. Skvarča, 22 K.

Za poganke otroke. Eliz. Kopušar, Ljubno, št., 5 K; žpnk. Bukovšek, Sv. Florijan, 4 K.

Za apostolstvo sv. Cirila in Metoda. Dekliška Marijina družba v Kamniku 15 K; Terezija Mlakar, Kozaršče, 7 K; župnija Črni vrh nad Idrijo 25 K.

Za Patronat sv. Vincencija. Župnija Črni vrh nad Idrijo 25 K.

Za razširjenje sv. vere. Župnija Črni vrh nad Idrijo 50 K.

Za popravo cerkve na Sv. Gorí. Ana Valič, Zapuže, 100 K.

Za popravo božje poti na Sv. Višarje. Eliz. Stres, Sv. Florijan pri Rogatcu, 15 K.

Za sv. maše za padle vojake. Marija Revol, Hraše, 6 K.

Za bolne otročiče naročniki »Bogoljuba«: v št. Jakobu v Rožni dolini 18 K.

Lístnica upravníštva.

Naročnikom na Hrvatskem, na Ogrskem ter v Bosni in Hercegovini sporočamo veselo vest, da se bodo avstrijski časopisi, med temi tudi naš »Bogoljub«, tudi še naprej lahko pošiljali naravnost naročnikom in upravníštvo bo tudi naprej lahko sprejemalo naročila naravnost od naročnikov, kakor doslej. V pričujoči številki pošiljamo zopet položnice vsem onim, pri katerih še nimamo zapisano, da so plačali za leto 1917. — Znižana naročnina po 2 K 80 vin., oziroma 2 K 60 vin. je določena samo za one naročnike, katerim se pošilja »Bogoljub« v zavojih s spremnico, ker pri takih se nekaj malega prihrani pri poštnini. Vsi drugi morajo plačati po 3 K izvod. — Begunci, ki žele dobiti »Bogoljuba« za 2 K, morajo upravníštvu povedati, iz katerega kraja so se morali izseliti, ker sicer upravníštvo ne more vedeti, da so res begunci. — Darovi naj se nikar ne pošiljajo po položnicah, ampak samo po nakaznicah; vselej pa se mora zapisati namen pošiljatve, ker se sicer vsaka pošiljatev na »Bogoljuba« zapiše za naročnino. Opazka glede tega se zapiše lahko na sredo nakaznice, n. pr.: oddelek za darove. — Naslov pri poštnih pošiljativah (pismih, dopisnicah, nakaznicah) naj se napravi edinole: Uprava »Bogoljuba«, Ljubljana, brez vsakega drugega dostavka.

Lístnica uredništva.

Vsem, ki so se trudili za razširjanje »Bogoljuba«, se lepo zahvaljujemo. Bog naj pa trud povrne! — Dopisi se bodo odslej krajšali. Ponudil se je dober gospod, da bo to delo prevzel. Ker je pa on daleč od Ljubljane, visoko v gorah, zato dopisi, ki so doposlani šele zadnji čas pred sklepom lista, ne bodo mogli priti na vrsto v tisti številki, razen če je kaj nujnega. Mislimo, da bo tako prav. Popolnoma opustiti dopisov ne moremo, zavzemali so pa res preveč prostora. Zato moramo biti hvaležni gospodu, ki je prevzel to nelahko opravilo.

c) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje.

5. Ponedeljek. Sv. Peter Krstnik. Popolni odpustek tretjerednikom kakor prvi dan.

8. Četrtek. Sv. Janez Mat. Popolni odpustek udom bratovščine z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobojenje sušnje.

11. Nedelja. Sedem ustanovnikov servitskega reda. Popolni odpustek udom bratovščine žalosne Matere božje s črnim škapulirjem v bratovski ali farni cerkvi.

18. Nedelja. V cerkvah, v katerih je vpeljana tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe popolni odpustek vsi verniki, ki obiščejo presv. Rešnje Telo, prejmejo svete zakramente in molijo po namenu sv. očeta.

19. Ponedeljek. Sv. Konrad Pičenski. Popolni odpustek tretjerednikom kakor prvi dan.

21. Sreda. Sv. Angela Mericija. Popolni odpustek tretjerednikom kakor prvi dan.

22. Četrtek. Sv. Marjeta Kortonska. Popolni odpustek tretjerednikom kakor prvi dan.

25. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

26. Ponedeljek. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor prvi dan.

Ravnokar izšlo:

Veliki cesar'

Poljudno spisana knjižica o blagopokojnem cesarju Fran Josipu I. Knjigo krasi obilo krasnih slik. Cena izvoda 1 K, po pošti 10 vin. več. Dobiva se v **Katoliški bukvarni v Ljubljani** in tudi v drugih knjigarnah po deželi. Slovenci, sezite po njej!

2902

Izboren nadomestek za pravo jedilno olje

za vsakovrstne salate si vsakteri lahko sam pripravi brez vseh dodatkov in nadaljnjih stroškov, če kupi zavitek

islandskega Caraghee mahu

ki velja za napravo enega litra tacega olja
K 1.—
prvovrstni garantirano izbrani za 1 liter olja
K 1:30
" " " za 2 litra olja
K 2:40

Navodilo za napravo je pridejano vsakemu zavitku. — Ze pripravljen, tekoč nadomestek olja za takojšnjo uporabo velja liter K 2.—; steklenico je treba prinesiti seboj. **Po pošti se tekoč nadomestek ne razposilja.**

Dobi se pri M. Spenko, prodaja moke in islandskega Caraghee-mahu v Ljubljani, Kopitarjeva ulica, Jurij Marenc, trgovec v Ljubljani, Dolenjska cesta. — Poštna naročila in denarne pošiljave naj se pošiljajo na: **Ivan Dežmar, Ljubljana, Kopitarjeva ulica 6.**

Nikakega zobobola

več, nobenih noči brez spanja. „Fides“ lajša bol pri vseh zobeh kakor tudi pri najrdovrat, revmat, zobnih bolečinah, kjer so odrekli vsa sredstva. Pri neuspehu denar nazaj! Cena K 1:50, 3 tube K 4.—, 6 tub K 5:50. — Nikake zobne prhlje več. Snelno bele zobe dosežete z ELTA zolnim luidom. Takojšnji učinek. Cena K 2, 3 st. K 5. KEMENY, Kaschau I. post. pr. 12-7. 49 Ogrsko.

Zastonj in poštine prosto

dobi vsak na željo moj glavni katalog s ca 4000 slikami ur, srebrnine, zlatnine, gcedbenih in brivskih predmetov. Šolske in kon-

certne violine po K 12, 13, 16, 18, 22, 30, 40 in više. Dobre harmonike à K 8, 10, 12, 14, 16, 22, 30, 40, 50, in više. Zamena dovoljena ali denar nazaj. — Pošiljatev po povzetju ali predplačilu.

Razposiljalnica.

JAN KONRAD c. in kr. dvorni dobavitelj,
Most (Brüx) štev. 1752, Češko.

2633

Vam plačam, ako Vaših kurjih očes, bradavic in trde kože, tekom 3 dni s korenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam. Cena lončku z jamstvenim pismom K 1½, 3 lončki K 4.—, 6 lončkov K 6:50. Stotine zahvalnic in priznalic. — **KEMENY, Kaschau (Kassa) I.**, poštni predal 12/49, Ogrsko.

Vojna zapestna ura

netančno regul. in re-
pda. Nikel ali jeklo K
12— 16— 20— z radij.
svetiln. kazališčem K
16— 20— K 24— vsre-
brnem okroju K 18—
24— K 28—, z radij
svet. kazal K 20— 30—
— srebrna zapestn. ura

na elast. K 30— 36— 40— 44 kar. zlata zapestna ura
na elast. K 100— K 120— K 140— 3 letno pismeno jam-
stvo. Pošilja po povzetju. Nikak riziko! Zamena dovo-
ljena ali denar nazaj.

Prva tovarna ur Jan Konrad

c. in kr. dvorni založnik Brůx št. 1557 (Česko.)

Na željo se vsakomur zastoj pošlje moj glavni cenik.

Bogata zaloga

546

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.

Razširjajte „Bogoljuba“!

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, nasproti hotela
„Union“ za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak
delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

➡ **4 1/4 %** ➡

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje
vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krone
50 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene,
ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za
njih vplačilo na razpolago pošne položnice. Sprejema tudi vloge
na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi
z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in
zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljšje.

Rezervni zakladi znašajo okroglo K 800.000.—

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem 1. 1915 23 milijonov kron.

Dnevnik:

„Slovenec“

stane po pošti prejemam:

Sobotna izdaja celoletno 7 kron.

celoletno	K 26.—
polletno	„ 13.—
četrtno	„ 6-50
mesečno	„ 2-20

KATOLSKA TISKARNA

V LJUBLJANI

sprejema v tisk vsakojake
tiskovine od preproste do
== najfinejše izvršitve. ==